

LAURA
WALDEN
ZNAMENÍ
OSUDU

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

ZNAMENÍ OSUDU

LAURA WALDEN

 edice
 KIOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Bohumila Kučerová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE SPUR DES MAORI – HEILERS
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, **LiamART**
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-496-8 (pdf)

HAMBURK, LISTOPAD 2012

Pokoj pro hosty v babiččině domě vypadal, jako by se jím prohnalo tornádo. Marie rozložila po celé podlaze věci, které si přivezla z Indie, včetně špinavého prádla. Svůj vlastní byt před odjezdem na rok pronajala, čehož nyní litovala, protože se vrátila už po šesti měsících. Ale ne proto, aby v Hamburku zůstala, nýbrž jen aby si zabalila věci na další cestu a krátce se setkala s babičkou.

Po návratu z Indie vlastně hodlala vyrazit do Jižní Ameriky, ale babička jí tak přesvědčivě našeptávala, že se má vypravit na Nový Zéland, že nakonec jejímu naléhání podlehla. Nedokázala své babičce Anně skoro nic odepřít. Od té strašné nehody, při které zahynula její matka, byla babička jejím nejbližším člověkem. Marie se zamračila. Nedokázala na tu příhodu pomyslet, aniž by se v ní vzedmula vlna hněvu. Hněvu na svou sestru, která seděla za volantem a na náledí narazila bokem vozu do stromu. Tou stranou, kde seděla jejich matka. Ta byla na místě mrtvá. Zlomila si vaz, zatímco Amélie vyvázla bez jediného škrábnutí.

Měla jsem sestře už dávno zavolat a povědět jí, že jsem zpátky z Indie a zdržím se týden v Hamburku, napadlo Marii, ale při té myšlence pocítila prudký odpor. Přestože policie neshledala u Amélie žádné pochybení, Marie jí vskrytu duše přičítala odpovědnost za matčinu smrt. Jistě, nejela rychle, nepila před cestou alkohol a náledí jí zaskočilo, ale to opravdu musela jet riskantní trasu z Hamburku do Stade zrovna v onu

nešťastnou zimní noc? Aby se zúčastnila údajně tak nesmírně významné společenské události, jako byl ten ples? A navíc, přestože byla kvůli svému nadměrnému pracovnímu nasazení opět jednou na pokraji nervového zhroucení?

Marie si moc dobře vzpomínala, jak vystresovaně na ni působila, když vyzvedávala jejich matku. Ne, nezavolám jí, rozhodla se a vytáhla si z hromádky pestrých šátků ten, který si vezme s sebou na Zéland. Hektický příval slov, jenž by ji očekával z Améliiných úst, si ráda odpustí.

„Kdyby ses jen viděla,“ poznamenala Anna, která už chvíli stála ve dveřích. „Budeš mít brzy vrásky, když se budeš takhle mračit.“

„Se čtyřicítkou na krku tomu člověk neujde,“ zasmála se Marie.

„Kecko, ještě ti do ní chybí tři roky...“ Anna natáhla k vnučce ruku, ve které něco svírala. „Mám tu pár starých fotografií Lízy a Richarda.“

Marie se kriticky zadívala na první, svatební snímek. „Moc šťastně se ti dva netváří.“

„Já bych se taky neusmívala, kdybych si musela vzít Richarda Bruhnse,“ odvětila Anna.

„A tvoje sestra si ho brát musela?“

Anna energicky zavrtěla hlavou. „Jistěže ne. Nikdy by se nevydala za moře, kdyby byla těhotná.“

Marie si důkladně prohlížela ženicha. „Až na ten zakaboněný kukuč nevypadá špatně,“ konstatovala.

„Obávám se, že přesně to byl ten důvod, proč moje sestra tenkrát kývla na jeho nabídku. Mně sympatický nebyl, ale to nebylo divu. Byla jsem ještě dítě a on mě chtěl oloupit o moji milovanou sestřičku.“

„A ty myslíš, že bych mohla na Novém Zélandě opravdu najít jejich stopy?“

„Ano, někde se museli usadit. V každém případě je jisté, že na Zéland dorazili. Líza to oznámila v dopise, který poslala mým rodičům a mně.“

Anna vytáhla zažloutlý list.

„Tohle byl první a zároveň poslední dopis, který jsme od sestry obdrželi. Pak veškeré kontakty ustaly. Nechápu to. Byly jsme si tak blízké, ačkoli mně bylo tenkrát pouhých dvanáct let a ona byla ve svých devatenácti už mladá dáma. Večer před odjezdem mi svatosvatě slíbila, že až budu dost stará, pošle mi lodní lístek. Moji rodiče byli totiž velmi přísní. Líza mě vždy chránila před otcovými ranami. Prosila jsem ji, ať mě vezme s sebou. Věřím, že svůj slib myslela vážně. Ach, co bych jen dala za to, kdybych se dozvěděla, jaký byl její osud.“ Anna se na Marii pronikavě zahleděla. „Sourozenci by měli držet při sobě,“ dodala s povzdechem.

Výraz Mariiny tváře ochladl. „Chceš mi snad naznačit, že bych měla vykonat návštěvu u své sestry workoholičky?“

Anna se zakabonila. „Ach, bolí mě, když vidím, jak málo si vy dvě rozumíte. Když si jen vzpomenu, jak byla Karla šťastná, když otěhotněla s Amelií a pak tři roky nato s tebou. Vaši rodiče už nedoufali, že budou obdařeni dětmi. A teď se musím dívat na to, jak se vy dvě nedokážete spolu snést. Je to smutné.“

„Víš moc dobře, čím je můj vztah k ní poznamenaný,“ odsekla Marie. „Proč musela mámu tahat na ten zatracený bál? Venku mrzlo, až praštělo, a máma o tyhle reprezentační povinnosti nikdy nestála. Jen si vzpomeň na její revma. Ale Amélie do ní určitě hučela tak dlouho, až máma přivolila, že s ní pojede.“

„Přestaň už s těmi výčitkami! Amélie za nic nemůže.“

„Ne? Ta by při tom, jak je věčně přetažená, neměla vůbec sedat za volant.“

„Tak to už by stačilo! Kdo udělal z toho ubohého pekařského krámkův tvého otce vzkvétající podnik? Amélie se musela dřít dnem i nocí, aby toho dosáhla.“

Marie pokrčila rameny. „No a? Mně ten krámeček úplně postačoval.“

„Děvče, jsi tak nespravedlivá. Kdyby tě Amélie nevyplatila, nemohla by sis jen tak cestovat po světě. Přeju ti to, ale byla bych ráda, kdybys své sestře po návratu ze Zélandu vy-

pomohla v obchodě. Myslím, že toho rajzování už bylo dost. Vy sestry byste měly držet při sobě.“

Marie protočila panenky. „V pekárně Jaspers nebudu nikdy pracovat. To radši přejdu ke konkurenci.“

„Po kom jsi tak paličatá? Obě jste se vyučily řemeslu a Amélie má i ekonomické vzdělání. Byly byste ideální tým.“

„Nikdy nebudu jako moje sestra, pro kterou je společenské postavení důležitější než vnitřní hodnoty. A nezapomeň, že i já jsem studovala, sice ne podnikovou ekonomii, ale etnologii. K čemu mi to asi v takové firmě bude? Abych se nechala komandovat? Amélie už není člověk, stal se z ní automat na peníze! Není divu, že nemá žádného chlapa.“

Anna laškovně pohrozila vnučce prstem. „Jen nech na hlavě. Ty máš sice pořád nějakého toho amanta, ale žádný z nich nestojí za nic. V tomhle směru si vy dvě nemáte co vyčítat. Pravnoučete se už asi nedočkám.“

„Ale babi, naděje umírá poslední. Dělán, co můžu.“ Marie zamávala s úsměvem fotografií opáleného svalnatého muže. „Ujde, že?“

Anna hlasitě vydechla. „Kdypak ho zase uvidíš?“

„Nikdy, brzy bude mít v Kapském městě svatbu. Výlet do Indie bylo jeho rozloučení se svobodou.“

„Marie, Marie, kam tohle povede? Víš, že jsem na svoje stáří docela liberální, ale nemyslím si, že ti přísluší Amélii takhle ostře soudit.“

Marie se na babičku něžně usmála. „Ty jsi přírodní úkaz, babi. Nikdo by ti třiadvadesát nehádal ani ve snu. Nanejvýš tak osmasedmdesát! Takhle bych chtěla taky vypadat, až budu stará!“

Anna Tannerová byla vysoká štíhlá žena se světle obarvenými vlasy. Na svůj věk měla překvapivě málo vrásek. Oči už jí sice moc nesloužily, potřebovala naslouchátko a kolena ji bolela stále častěji, ale nic z toho na ní nebylo poznat. Coby bývalá profesorka gymnázia byla stále duševně čilá a zajímala se o vše, co se děje ve světě.

Marie jí vtiskla polibek na tvář.

„Neodbíhej od tématu,“ napomenula ji Anna s hranou přisnosití.

„Slibuju, že se vrátím s novozélandským přítelem. Budeš pak spokojená?“

Anna se zasmála. „Nemusíš to až tak přehánět. Bude mi stačit, když budeš se sestrou spolupracovat ve firmě.“

„Ráda bych ti splnila každé přání, ale zrovna tohle nemohu. Amélie mě vyplatila. Firma Jaspers patří toliko jí, včetně hlavní budovy, filiálek, cateringu, organizování oslav... Nechci s ní mít nic společného. A ruku na srdce, babi, tvoje sestra taky nebyla zrovna spolehlivá. Copak není zjevné, že na tebe prostě zapomněla?“

„A právě tomu nedokážu uvěřit!“ namítla Anna prudce. „Proto chci, abys po ní pátrala. Slib mi, že svoji cestu začneš v Nelsonu!“

„Ano, babičko, mám letenku do Wellingtonu a pak mi stačí už jen překročit Cookův průliv mezi oběma hlavními ostrovy, abych se dostala do Nelsonu. A tam vypátrám, co se stalo s tvou sestrou. Farma, na které budu pracovat, leží jen kousek od něj.“

„A ty si chceš peníze na cestování po Zélandu skutečně vydělat na ovčí farmě? Vždyť máš ještě dost finančních prostředků, nebo ne?“

„Co já vím, k čemu se mi ještě budou hodit. Nebylo by rozumné všechny je utratit.“

Anně přelétl po tváři úsměv. „Jako bych slyšela Amélii...“

Marie zoufale zasténala. „Prostě se nechci úplně vydat z peněz, co je na tom? Amélie, ta baží jen po jediném: úspěchu a bohatství. Neumí si už vůbec užívat života...“

„Tak to by stačilo,“ zarazila ji Anna. „Mám vás obě stejně ráda. Tím věčným obviňováním mámě život nevrátíš.“

Marii se zalily oči slzami. Annina slova ji zasáhla v bolavém místě. Nikdy Amélii neodpustí, že ji připravila o matku. Ona a Karla si byly tak blízké. Zato ctižádostivá a podnikavá Amé-

lie zůstávala matce cizí. O to více ji obdivoval otec, jehož život ukončil srdeční záchvat. „Maminčin mazánek“ nebo „tatínkův mazánek“, škádlily se sestry. Neboť jakkoli byly rozdílné, vlastně si docela dobře rozuměly. Až do chvíle, kdy před osmi lety narazilo Améliino auto do stromu. Otevřeně však Marie své sestře nikdy nevyjevila, co si o té nehodě myslí. A ta si při všem tom shonu, ve kterém žila, snad ani nevšimla, že Marie ve vztahu k ní ochladla.

Anna vnučku něžně objala. „Vím, že ti máma chybí. Ale podívej, byla to moje dcera. Milovala jsem ji nade vše. A to nejstrašnější pro matku je...“ Anna pro slzy nedokázala dokončit větu.

Tak ráda bych Amélii odpustila, pomyslela si Marie, ale nedokážu to!

Ozvalo se zazvonění telefonu. Anna se jemně vymanila z vnuččina objetí, ovládla se a zvedla sluchátko.

„Sanitka? Klinika? Hned tam budu!“ slyšela babičku sípět.

„Babičko? Co se děje?“ zvolala Marie a přiskočila ke staré ženě, aby ji podepřela.

„Amélie je v nemocnici,“ vyrazila ze sebe Anna.

Marie se už na nic dalšího neptala. Přistrčila babičce židli a srdce jí bilo až v krku. Zatraceně, tolik jsem toho chtěla Amélii ještě říct, běželo jí hlavou.

„Volala její sekretářka Svenja,“ pokračovala Anna. „Našla Amélii u otevřeného okna. Celá se prý třásla a lapala po dechu. Svenja si myslela, že z něj chce skočit, a odtáhla ji a uklidnila. Amélie pak dostala astmatický záchvat a Svenja zavolala záchranku. Teď leží na klinice. Musím hned za ní.“

„A já už si myslela...“ vydechla Marie úlevou. „Zavezu tě tam.“

Anna se zvedla ze židle. Marie se polekala, sinalá stařenka v té chvíli připomínala zjevení ducha. Dostala o ni strach.

„Neměla bych jet raději sama?“ zeptala se.

„Ne, ne, musím ti přece pomoci,“ namítala Anna, ale pak se jí zhroutila do náruče. Vystrašená Marie ji odvedla do ložnice a uložila do postele.

„Zavolám doktora!“ prohlásila rozhodně.

„Ne, doktora ne, nejsem nemocná,“ protestovala Anna.

„Žádné námitky!“ trvala na svém Marie a zatelefonovala lékařovi. Pak ještě informovala Anninu hospodyni.

„To opravdu není nutné,“ bránila se Anna. „Jen jsem se vylekala. Mám pořád strach, že mě vy dvě opustíte. Jako kdysi moje sestra a vaše matka.“

„Žádné strachy, my máme tuhý kořínek!“ ubezpečila ji Marie a něžně pohládila stařenku po kostnaté ruce.

„Vypravuj mi něco o své sestře,“ pokusila se Marie odvést její myšlenky od starostí o Amélii. „Jak to tenkrát bylo? Odkud vyjeli?“

„Cestovali z Hamburku do Londýna a tam nastoupili na loď plující na Nový Zéland,“ odpověděla Anna chraptivě.

„Bylo to v těch letech jednoduché cestovat na Nový Zéland?“

„Vůbec ne! Kvůli hospodářské krizi všechny tyhle země zpřísnily svoje předpisy, ale Richard právě obdržel větší dědictví a jeden jeho starý přítel mu vystavil písemné osvědčení, že si za ty peníze koupí hospodu. Kromě toho byl Richard tešař a o řemeslníky byl vždycky zájem.“ Annin dech se uklidnil a do tváří se vrátila barva.

Přesto jí dal přivolaný lékař posilující injekci a nařídil klid na lůžku. Hospodyně Elsa slíbila, že se o Annu postará, než se Marie vrátí z nemocnice.

Marie si cestou ven uvědomila své špatné svědomí. Co když se její sestře opravdu přihodilo něco vážného? Nebude si pak věčně vyčítat, jak chladně se k ní od té nehody chovala? Nasedla do svého starého mini. Kolikrát si jen z ní Amélie kvůli tomu vozítku utahovala!

Při výjezdu málem narazila do projíždějícího vozu. Musím se soustředit na řízení, napomínala se. Ulevilo se jí, když se před ní objevil vjezd do nemocnice.

UPPER MOUTERE, ÚNOR 1931

J sme na Novém Zélandu už téměř tři měsíce a čas od našeho příjezdu utekl jako voda. Dnes se konečně dostávám k tomu, abych zapsala první slova do tohoto roztomilého sešítku. Anna si dala tolik námahy a polepila jeho obálku lesklými obrázky. Moje malá sestřička je kromě mých přítelkyň jediný člověk, po kterém se mi upřímně stýská. Mám špatné svědomí, že jsem ji nechala v Hamburku samotnou. Otec je tak strašně prchlivý a nevypočitatelný. A navíc vstoupil do té hnusné strany, která slavila při volbách do Reichstagu takové úspěchy. Stejně jako můj nejstarší bratr Kurt. Obávám se, že i Richard by dříve či později patřil do tohoto spolku, kdybychom zůstali doma, protože se shoduje s otcem i Kurtem v tom, že Německo se postaví znovu na nohy pouze se silným vůdcem v čele. Mají tím na mysli toho vyřvávajícího prcka, kterého ukazují stále častěji ve filmových týdenících. Pohádala jsem se kvůli němu dokonce i se svojí nejlepší kamarádkou Lotkou. Tvrdila, že ten Hitler má nějaké magické vyzářování. Není divu, že si Lotka tak rozumí s Kurtem. Snad aspoň tihle nacisti přestanou se svými nočními bitkami, když teď sedí v parlamentu. Kolikrát se jen Kurt vrátil nad ránem domů a chlubil se, kolika „rudým“ ušetřil výprask. Ten kluk má v sobě něco zvráceného. Už jako malý chytal myši, aby je týral a mě s nimi. Jen aby nenakazil malého Rolfa. Nejradši bych si ho vzala s sebou na druhý konec světa, stejně jako svoji sestřičku. Chudák Anička! Maminka ji před otcovou prchlivostí sotva ochrání. Nemá odvahu se mu postavit. Upřímně řečeno jsem ráda, že jsem se rodičů zbavila. Otec je tyran a matka jen trpící oběť. Ale Anna se nedá, má odvahu! Nebojí se ani jeho řemenu. Jak jsem ji tam mohla v tom pekle zanechat! Tímto zde svatosvatě pří-

sahám, že jakmile Anička dokončí školu, vezmu si ji k sobě na Zéland. Dnes už určitě napíšu rodičům a Aničce dopis. Rodičům jen na oko. Bude určen hlavně pro moji sestru, aby věděla, že jsem ještě naživu. V žádném případě však nesmím prozradit, jak si tady vede Richard. Otec by se ho samozřejmě zastával a zasypal mě připomínkami, že je to jen vina ženy, když její muž sahá po flašce. Já ho ale k pití nenavádím, i když zároveň nejsem ani žádná fúrie, před kterou by se musel utíkat k alkoholu. Hospodu ještě nekoupil, což je jenom dobře. Asi by byl její nejlepší zákazník. Vždycky si rád přihnul, jenže v Německu hlavně piva. Muži, kterými se Richard obklopil tady, pijí ale whisky.

Sotva mine den, kdy nepadne do postele opilý. Ani se nevyssleče. Já mu pak alespoň zuju boty. Nejhorší to je ale druhý den. Má tak mizernou náladu, že ho moucha na stěně dokáže uvést do záchvatu zuřivosti. Nevím, jak dlouho to dokážu snášet, aniž bych se ozvala. Zatím prostě neberu jeho chování tak úplně vážně.

Někdy si vzpomenu na slova své sestřičky, když slyšela, že si chci vzít Richarda. „Zbláznila ses? Nemůžu ho vystát!“ zvolala tehdy pobouřeně. Ano, opravdu jsem nemohla být při zdravém rozumu, ale teď je pozdě litovat. Stala jsem se jeho manželkou a chci mít vlastní rodinu. Nejméně tři děti, ale nechci jen sedět doma. Musím dělat něco smysluplného a vím, že jeden takový úkol tu pro mě je. Byla jsem v sirotčinci a přinesla jsem dětem dárky. Ptala jsem se miss Hunterové, zda bych mohla v domově pracovat jako dobrovolnice.

Maorské děti mi říkají „pakeha“. Tak nazývají Maoři bílé lidi. To jsem se dozvěděla už při plavbě ze Severního na Jižní ostrov. Od prvního Maora, se kterým jsem se setkala.

Plavba přes Marlborough Sounds byla úchvatná! Po pobouřeném moři jsme vpluli do ticha fjordů, kterým tady říkají *sounds*. Hladina byla hladká jako zrcadlo. Kam oko dohlédlo, všude zelené pobřeží a malinkaté ostrůvky. Tohle je místo, kde bydlí víly, pomyslela jsem si. Nad vodou se

vznášel lehký opar. Stála jsem na přídi a kochala se tou krásou, a tu se ke mně přidružil. Urostlý cizinec, který neměl vysloveně tmavou pleť, ale nebyl ani bílý. Oči měl černé jako uhel. Trochu jsem se vylekala, ale on se zasmál a řekl, že si na vzhled Maorů musím zvykat, na severu Jižního ostrova jsou jich prý tisíce. Mezitím jsem už skutečně poznala mnoho Maorů a myslím, že on byl mišenec. Prozrazoval to jeho úzký nos. Hezký oblek a vybrané způsoby naznačovaly, že je asi příslušník vyšší vrstvy.

Ti chlapi, co s nimi Richard pořád vysedává v té začouzené putyce, nevědí na rozdíl od něj o slušném vychování vůbec nic. Zvláště jeho kumpán Sam Sydner je mi strašně nepříjemný. Jeho obscénní pohledy mě urážejí. Ještě že mi Richard netahá kumpány domů. Tomu chlapíkovi z lodi nesahá žádný z nich ani po kotníky. Ne, „můj první Maor“, jak mu pro sebe říkám, byl zdvořilý člověk. Říkal, že na to, že jsem pakeha, mám velmi tmavé vlasy. „Pakeha?“ zeptala jsem se. „Co je to?“ Odpověděl mi s krásným širokým úsměvem. „Tak říkáme my Maori bílým lidem.“

Byla bych si s ním ráda dál povídala, ale tu na mě zavolal Richard a mínil, že si tam nahoře na palubě uženu smrt. Ujistila jsem ho, že mi ten svěží vzduch dělá dobře, ale on se rozlobil a doslova mě odvedl na lavici dole. Od té doby, co jsme v naší nové vlasti, se ke mně celkově chová hruběji než dřív. Proto jsem jen ráda, že se v noci jen zřídkna na mě sápe, aby se se mnou vyspal. Stejně z toho nemám žádné potěšení. Když v noci ležím celé hodiny bdělá a čekám, až se Richard vrátí z hospody, musím často myslet na toho muže z lodi. Díval se na mě tak, jak ještě žádný muž před ním. Ten jeho pohled ve mně probudil touhy, které se nikdy nenaplní. Snažím se na ten magický okamžik zapomenout, ale už navždy se mi vryl do srdce. Stačí, abych zavřela oči, a obličej toho muže se přede mnou objeví v celé své cizokrajné kráse.

Jak můžu teď psát dopis své rodině, když mi už zase buší srdce jako o život, jen na něj pomyslím?

Najdu si pro svůj deník nějaký dobrý úkryt. Nechci ani pomyslet, co by následovalo, kdyby ho Richard našel a přečetl si ho. Když se opije, je schopen všeho...

HAMBURK, LISTOPAD 2012

Marie zastavila u nemocniční brány. Když se jí vrátňý ptal na její cíl, uvědomila si, že nemá tušení, kam sestru dopravili. Uvedla muži její jméno a popsala příznaky a ten zvedl telefonní sluchátko.

„Terapeutické centrum pro prevenci suicidního chování.“ Ukázal jí na plánu nemocnice, kde se toto oddělení nachází. Co to je za pitomost! pomyslela si Marie. Její sestra je ta poslední, která by chtěla spáchat sebevraždu. Amélie je rozená bojovnice. Stejně jako otec dokázala prosadit vše, co si vzala do hlavy. Musím ji odtud dostat, říkala si, jinak ji ještě umístí někam na uzavřené oddělení.

Energickými kroky vstoupila do čekárny ambulance a hned netrpělivě zabušila na dveře ošetřovny. Otevřela jí nevlídně se tvářící zdravotní sestra.

„Hledám Amélii Jaspersovou,“ předešla Marie její výtku.

„Ta je právě v ordinaci. Počkejte prosím, až tam skončí,“ odpověděla sestra a chystala se zavřít dveře, Marie však stáčila strčit mezi dveře nohu. „Musím za ní. Prosím!“

„Jste její příbuzná?“

„Jsem její sestra a musím ihned uvést na pravou míru jednu věc: Jestli tu někdo předpokládá sebevražedné úmysly, je to naprostý nesmysl. Moje sestra se docela určitě nehodlala zabít.“

„No dobrá, pojdte dál. Nejlepší bude, když si nejprve promluvíte s lékařem.“ Sestra vedla Marii dlouhými chodbami, pak otevřela dveře jedné z ordinací a požádala ji, aby tam počkala.

Zatímco Marie putovala pohledem po střízlivě zařízené místnosti, hlavou jí vířily myšlenky. Může si být opravdu tak jistá, že Amélie nepomýšlí na sebevraždu? Už svoji sestru dávno nezná tak dobře jako dřív. Poslední osobní rozhovor s ní vedla ještě před matčinou smrtí. Potom se už bavily pouze o obchodních záležitostech a o tom, za jakých podmínek bude Marie ochotná přenechat Amélii celý podnik. Co když ta nehoda na Amélii přece jen zanechala následky? Možná není zdaleka tak klidná a nad věcí, jak se tváří.

Všechny ty myšlenky se však rozplynuly v okamžiku, kdy uslyšela z vedlejší místnosti hlasitý sestřin hlas. „Co si prosím vás myslíte? Že bych byla tak blbá a chtěla vyskočit ze čtvrtého patra? Nevím, co to se mnou bylo. Takový stav jsem ještě nezažila. Celá jsem se třásla, hlava mi chtěla puknout a měla jsem pocit, jako by mi v žilách proudilo místo krve šampaňské. Ale skočit z okna, proboha?! Moje sekretářka měla vždycky sklony k přehánění.“

Ne, to nezní, jako by Amélie měla sebevražedné myšlenky. Právě naopak, je to typická Amélie. Vínu hledá vždy jen u ostatních. Chudák Svenja. Marie cítila, jak v ní sestřin panovačný tón rozněcuje hněv, i když se jí zároveň ulevilo. Ne, Amélie nepotřebuje žádnou pomoc, určitě ne od ní! Nejraději by se sebrala a odešla, jenže co by řekla babičce, když by se vrátila do Winterhude bez Amélie?

V té chvíli vstoupil do místnosti lékař. V obličeji se mu zračila bezradnost.

„Rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima,“ řekl vlídně a pokynul Marii, aby se posadila na židli. „Jsem doktor Beermann.“

„Co je jí, doktore?“ otázala se Marie. „Upřímně řečeno, soudě podle tónu mé sestry, je to zase ta stará Amélie.“

„Jak to myslíte?“ dotazoval se lékař. Byl středního věku, s prošeďivělými skráněmi a důvěru budícíma očima.

„Všechno musí být po jejím, nesnese odpor. Kromě toho pracuje čtyřadvacet hodin denně a pohrdá všemi, kdo tak nečiní.“

„Zdá se, že svoji sestru dobře znáte,“ poznamenal doktor Beermann s úsměvem, který vzápětí vystřídal starostlivý výraz. „Vaše sestra je velmi vyčerpaná, nejráději bych si ji zde nechal. Její stav je vážný, i když jsem nezažil mnoho pacientů, kteří by se po kolapsu tak rychle vzpamatovali. Nemyslím si, že by jí hrozila sebevražda. Nicméně symptomy, které popsala sekretářka, ukazují na vedlejší účinky léků spojené se zvýšenou hladinou serotoninu v organismu. Tělo reaguje třesem, vyšším krevním tlakem, zrychlením srdeční činnosti, zmateností a závratěmi. Zdá se, že vaše sestra na svoje stavy užívala bez lékařského předpisu protichůdně působící léky. Není divu, že prudce otevírala okno. Moclobemid jí způsobil návaly horka. Musíme zkrátka léčit její depresivní stavy pod lékařským dohledem.“

Marie se pousmála. „Moje sestra a deprese? To je snad vtip.“

„A co je tohle?“ lékař jí podal krabičku s nápisem *Aurorix*. „Tohle měla u sebe. Tvrdí, že ty prášky dostala od své známé lékařky. Jsou to silná antidepresiva.“

Marie nechápavě zavrtěla hlavou.

„Obávám se, že vaše sestra trpí syndromem vyhoření a měla by být neodkladně hospitalizována,“ dodal lékař.

„Řekl jste jí to?“

„Povím to takhle: potřebujeme vaši podporu. Workoholik, odpusťte mi to slovo, si především potřebuje odpočinout. Máme na to odpovídající lékařská zařízení. Postaral bych se o to, aby vaše sestra dostala tu nejlepší péči.“

„Mám své sestře radit, aby se zklidnila? Ta nevydrží klidně sedět ani dvě minuty, aniž by koukala na svůj BlackBerry.“ Marie skepticky potřásla hlavou. „Upřímně řečeno, nevím, jestli jsem ta pravá. Nejsme si se sestrou zrovna blízké.“

„Pokuste se o to alespoň,“ nedal se lékař odbýt a zvedl se. „Teď ji sem přivedu.“

Marii se zrychlil pulz a při vstupu Amélie do místnosti se začala dusit. Jako by tam, kde se nacházela Amélie, nebylo

pro ostatní dost vzduchu k dýchání. Tak to alespoň Marie vnímala ve svých dětských a mladších letech a totéž pocítovala i nyní s nebývalou intenzitou.

Nezdálo se však, že by Amélie něco z toho vnímala. Vrhla se nadšeně k Marii a objala ji, jako by byly na nějakém večírku. „Ráda tě vidím, prcku!“

Jak jen Marie nenáviděla tohle sestřino oslovení. „Ahoj, Amélie,“ odvětila zmučeně a nechala se trpně políbit na obě tváře.

„No ukaž se mi!“ Amélie poodstoupila o krok dozadu, aby si mladší sestru důkladně prohlédla. „Je poznat, že máš za sebou další ze svých typických výletů, ty hipísačko,“ konstatovala se smíchem, poněkud příliš pronikavým, a narovнала jí pestrý šátek u krku.

Marii střídavě polévaly horko a chlad. Nic se nezměnilo. Sotva se ocitla v blízkosti své sestry, jako by se uvnitř scvrkla. Všechny ty masáže a meditace, které absolvovala na své cestě po Indii, jí byly k ničemu. Améliin vzhled byl navzdory tomu, že ji sem dovezla sanitka, jako vždy dokonalý. Dlouhé blond vlasy měla precizně vyčesány do drdolu, na rtech se leskla decentní růž, ani líčení očí neměla rozmazané. Jen byla děsivě hubená.

„Amélie, doktor Beermann míní, že nutně potřebuješ vy-
přáhnout,“ začala bez zbytečných okolků.

Amélie na ni tázavě pohlédla. „A to jako proč?“

„Jsi přepracovaná, a to už léta. Musíš se začít šetřit.“

Amélie udiveně potřásla hlavou. „Vždyť jsem nedávno strávila týden na nákupech v Dubaji.“

Marie otráveně zvedla oči ke stropu. „Jasně, v tom vedru a plně klimatizovaných obchodních centrech ses určitě úžasně zotavila.“

Doktor si omluvně odkašlal. „Mohu jen zopakovat, co jsem vám oběma řekl, paní Jaspersová. Takhle už nemůžete dál pokračovat. Měl bych pro vás opravdu dobrou kliniku...“

„Kliniku? Ale já nejsem nemocná.“

„Ale ano, jste.“ Podržel jí před očima krabičku s léky. „Aurorix. Víte, že je to nejsilnější lék proti depresím? Předepisuje se jen na recept. Mimochodem máte už ekzém na krku. A také ten astmatický záchvat mohl být způsoben těmito tabletami. Co ještě jste brala? Všechno totiž nasvědčuje tomu, že toho bylo víc, protože vaše tělo reagovalo na silně zvýšenou hladinu serotoninu.“

Amélii výraz ochladl.

„Co mi to tu podsouváte?!“

„Nezlobte se, paní Jaspersová, ale reakce vašeho těla prozrazuje, že jste užívala ještě nějaký další prostředek.“

„Prosím, podívejte se sám!“ Amélie k němu natáhla svoji kabelku. „Ty tablety jsem vám přece ukázala dobrovolně. Proč bych vám měla zatajovat nějaký další lék? Jde konců o moje zdraví!“

„Přesně tak,“ odvětil lékař. „Takže mi ukažte, co tam ještě máte.“

Amélie neochotně zalovila v kabelce a vytáhla kromě řady jiných věcí také krabičku s třezalkovými kapslemi.

„Tak tady máme toho hříšníka!“

„Třezalka snad není na předpis,“ odfrkla Amélie podrážděně.

„To ne, ale na vině je jejich kombinace. Je to jako se vším, příliš mnoho škodí. Když se léky obsahující serotonin zkombinují s antidepresivy, hladina serotoninu v těle se dramaticky zvýší. Od mé kolegyně bylo nezodpovědné, že vám z přátelství přenechala tak silný prostředek. Za to by měla být předvolána před lékařskou komorou.“

Amélii proběhl obličejem záškrb. „Vzala jsem si ho sama, když odešla na toaletu. Víím, že to nebylo správné, ale už jsem si nevěděla rady. Má ty léky vždy zamčené, ale ten den byla skříňka otevřená. Nenapadlo ji, že bych jí něco ukradla.“

Amélie dosedla na židli a zkroušeně sklopila hlavu. „Bylo to pořád horší,“ přiznala tiše. „Ztrácela jsem chuť k jídlu. Nemohla jsem spát. Bála jsem se, že nebudu zvládat svoji práci.“

Teprve když jsem stála před otevřeným oknem a lhostejně pomýšlela na to, že skočím, došlo mi, že musím něco podniknout. A tehdy jsem si vzala ty tablety z ordinace mé přítelkyně.“

Amélie zvedla hlavu. V očích se jí leskly slzy.

„Vidíš, je nejvyšší čas udělat to, co ti navrhuje doktor Beer-
mann. Firma se bez tebe nějakou dobu obejde,“ promluvila Marie konejšivě. Najednou jako by se vrátila do dětství. Do doby, kdy jejich pes rozkousal Améliinu oblíbenou panenku. A kdy ještě dokázala se svojí sestrou upřímně soucítit.

„Já ale na žádnou kliniku nechci. Všichni ti psychouši zavření pod jednou střechou mě doopravdy připraví o rozum,“ protestovala Amélie.

„Nemohu vás nutit,“ povzdechl si lékař. „Ale mohu vás ujistit, milá paní Jaspersová, že vám za těchto okolností nemohu nic zaručit.“

„Samozřejmě se chci léčit,“ hlesla Amélie.

Na okamžik uviděla Marie ve své sestře to malé děvčátko, kterým kdysi bývala.

„Pane doktore, odvezu teď sestru k naší babičce. Tam si pár dní odpočine,“ navrhla Marie.

„Ale já musím neodkladně do firmy,“ namítla Amélie energicky.

„Varoval jsem vás,“ prohlásil lékař mrzutě. „Nedávno jsem měl podobný případ. Pacientka ignorovala všechny signály syndromu vyhoření a nakonec se předávkovala prášky na spaní.“

„No dobrá, zavolám své pravé ruce a vezmu si týden volno,“ zavrčela Amélie. „Dalších hororových historek mě můžete ušetřit.“

„Dejme tomu pro začátek, ale když budete pokračovat tak jako předtím, brzy na tom budete stejně.“ Doktor na Marii významně upřel zrak. „Spoléhám na vás. Snad se vám podaří sestru přesvědčit. V každém případě vám dám s sebou prospekty nejlepších klinik.“ Vtiskl jí do ruky štos nablýskaných brožur.

„Nemusíte se mnou jednat, jako bych byla nesvéprávná,“ vyštěkla Amélie, vyrvala Marii z ruky prospekty a kvapně si je nacpala do kabelky.

„Musíte ve svém životě provést zásadní změny,“ prohlásil doktor a podal jí ruku na rozloučenou.

Amélie si povzdechla. „Ano, něco změním, to vám svato­svatě slibuji.“ Její hlas zněl náhle smířlivě.

Když nastupovaly do auta, všimla si Marie, že sestra vypadá zamýšleně. Že by doktorova slova přece jen dopadla na úrod­nou půdu?

„Abych něco změnila, musela bych žít tak uvolněně jako ty,“ promluvila Amélie konečně.

„Ach, Amélie, nemyslím si, že bys byla ochotná dobrovolně odcestovat na druhý konec světa, na Nový Zéland,“ pozname­nala Marie.

„Nový Zéland nezní špatně. Všechny ty ovce a příroda. Už jen ta představa mě uklidňuje. Určitě je to lepší nápad než nějaká klinika. Opravdu tam hodláš letět?“

Marie polkla nasucho. Že se vůbec o Novém Zélandu zmi­ňovala. Neuměla si představit, že by letěla na Zéland spolu s Amélií. Předstírala, že přeslechla její otázku, a začala nadá­vat na řidiče, který se zařadil před ni.

„Kdy že tam letíš?“ pokračovala Amélie po chvíli. „To by bylo přece ideální. Taková nudná země a nebyla bych tam sama. Co říkáš?“

Marie se kousla do rtu. V tom stavu, v jakém se sestra na­cházela, jí nemohla bez obalu říct, že s ní rozhodně nikam le­tět nehodlá. Naštěstí se před nimi už objevil babiččin dům.

„Půjdeš si hned lehnout a já se o všechno postarám,“ švito­řila horlivě, zatímco parkovala vůz. „Babička si o tebe dělala velké starosti. Musela do postele, jak ji to vzalo.“

Amélie však byla neodbytná. „Tak jak se ti líbí myšlenka, že bych na Zéland odletěla s tebou?“

„Ano, byla by to samozřejmě jedna z možností, ale ta země by ti připadala hrozně fádni,“ odvětila Marie vyhýbavě. Přece

nebude sestře líčit, jak je ten kout světa vzrušující a že tam rozhodně nechybí kultura ani noční život. „Na klinice se o tebe postarají lépe,“ dodala.

„Jak myslíš,“ ustoupila Amélie.

Marie si oddechla. Téma společné cesty se zdálo být zažehnáno.

UPPER MOUTERE, BŘEZEN 1931

Píšu při světle svíčky na verandě. Richard mě nesmí v žádném případě přistihnout. Slunce právě zašlo, ale já se cítím, jako by už byla hluboká noc. Richard se dnes totiž opil už ve dne. Když nezapíšu, co mě dnes potkalo, sama tomu později neuvěřím. Je Richard pořád ještě ten muž, který se o mne v Hamburku tak příkladně ucházel? A pro kterého jsem se nakonec rozhodla, protože jsem věřila, že za jeho obhroublými způsoby se skrývá velké srdce? To, co jsem zažila dnešní odpoledne v našem domě, o žádném velkém srdci nevypovídalo. Ale jedno po druhém, můj milý deníčku.

„Moje maorské děti“ se mnou pekly nadšeně cukroví. „Moje maorské děti“ jsou děti z jednoho sirotčince. Hledala jsem něco smysluplného, čím bych se zaměstnala, a ředitelka dětského domova, miss Hunterová, mi nabídla, abych si brala občas děti domů a dala jim tak možnost seznámit se s naší kulturou. Co vlastně tou „naší kulturou“ mínila, mi není tak docela jasné, neboť jsem Němka a domov spravují britské řádové sestry, ale zřejmě měla na mysli evropskou kulturu coby protiklad maorské tradice. Já si ale na oplátku za to, že s dětmi pečů a vařím, zase ráda nechám vyprávět maorské mýty a legendy. Děti nemluví dokonalou angličtinou, ale jelikož ani já tuto novou řeč ještě zdaleka neovládám, výborně si rozumíme. Moje učitelka, miss Brownová, sice míní, že jsem ja-

zykový talent, ale tu chválu si nezasloužím. Ještě že jsem se učila anglicky pár let ve škole. Zato Richard je na učení příliš líný a stále si hledá hloupé výmluvy. Prý stačí, když se domluví alespoň jeden z nás. Ale je pravda, že u výčepu žádnou angličtinu nepotřebuje. Žádný div, že si našel kumpána, jehož rodiče pocházeli z Německa. Sam Snyder sice mluví německy příšerně, ale při společném nasávání jim to stačí.

Byly jsme s dětmi ponořeny do společné práce, když jsem na verandě zaslechla nějaký rachot. Po chvilce se do kuchyně připotácel můj manžel. Chlast z něj byl cítit na sto honů a sotva se držel na nohou.

„Co to je?“ zeptal se těžkým jazykem a ukázal na děti, které se shlukly kolem mě a vystrašeně na něj zíraly svýma černýma očima.

„To jsou moji malí kamarádi ze sirotčince,“ odvětila jsem pevným hlasem.

„A co dělají tady?“ vyrazil ze sebe sotva srozumitelně.

„Pečeme cukroví,“ odpověděla jsem vesele, i když vůně čerstvého pečiva mu ani v jeho stavu nemohla uniknout.

„Vyhoď je!“ poručil a upřel na mě zuřivý pohled.

„V žádném případě!“ namítlá jsem. „Jsou to moji hosté.“

„Pryč s nimi! Vypadněte, vy černá pakáži!“ hulákal. Děvčátka začala natahovat. Německy sice nerozuměla ani slovo, ale jeho agresivní chování a tón hlasu jim dával dostatečně na srozuměnou, co si o nich myslí.

Sevřel se mi žaludek. Nechtěla jsem chudinky děti vydat naspas tomu opilému monstru, a tak jsem jim něžně vysvětlila, že pečení dokončíme zítra. Řekla jsem jim, aby se chytily za ruce, pak jsem uchopila dlaň nejstaršího z nich, chlapce jménem Wirimu, a mlčky odvedla své chráněnce chodbou na verandu. Venku na čerstvém vzduchu jsem se konečně volně nadechla.

„Pan Bruhns se necítí dobře,“ řekla jsem jim chraptivým hlasem. „Je nemocný a já ho musím uložit do postele,“ dodala jsem. Děti na mne dál vystrašeně zíraly. „Zítra odpoledne

za mnou zase přijdete, ano? Slibujete?“ otázala jsem se, skoro jako bych je prosila, a povzbudivě jsem se po svém hloučku rozhlédla. Nedostala jsem žádnou odpověď, až jsem ucítila, jak mi Wirimu stiskl dlaň. „Misses Lisa, tvůj muž je zlý,“ pošeptal mi. Ta slova z úst osmiletého dítěte mě zasáhla tak silně, až mi vhrkly slzy do očí.

„Jděte už,“ vyzvala jsem je zastřeným hlasem. Tu jsem si vzpomněla, že už jsme napekli dva plechy sušenek. „Počkejte!“ zavolala jsem. „Přinesu vám pár kousků.“

S bušícím srdcem jsem se vrátila do kuchyně a vysypala sušenky do misky. Můj muž se zatím rozložil na lavici a usnul. Byl na něj odporný pohled. Ústa měl otevřená, z koutku mu vytékal čůrek slin a hlasitě chrápal. Přesto se mi ulevilo. Odvedu ho do postele a do zítřka se z opilosti vyspí. Ale umínila jsem si, že si s ním pak vážně promluvím. Takhle už to dál nejde.

Odnesla jsem dětem cukroví a ty se zase začaly šťastně usmívat. Bylo mi moc líto, že je Richard tak vyděsil. Statečně jsem jim jejich úsměvy oplácela.

„Přijdete zítra zase?“ ptala jsem se jich znovu.

„Jasně, misses Lisa. Já vás ochráním, kdyby to bylo třeba,“ ujistil mě Wirimu srdnatě. Dojalo mě to tak, že jsem jen stěží zadržovala slzy. Teprve až skupinka zmizela za rohem, nechala jsem je volně kanout. Ne, takhle už to dál nejde, opakovala jsem si odhodlaně.

Zůstala jsem chvíli stát na verandě. Byl teplý den, i když se blížil podzim, jak mě ujistila moje učitelka angličtiny. Zatím ale nebylo nic poznat. Vzduch byl vlahý a vánek se mi něžně otíral o tvář. Ze všech stran bylo slyšet štěbetání exotického ptactva. Ještě jsem neznala ani jednoho ptáka jménem, ale jejich pestré peří mě okouzlovalo.

Vůbec se mi nechtělo zpátky do kuchyně. Tady venku byl ráj, tam vevnitř na mě číhalo peklo. Co to jen do mého muže vjelo? ptala jsem se sama sebe pořád dokola. Usedla jsem do proutěného křesla, které jsem pořídila v Nelsonu.

Richard mi ponechal při nakupování volnou ruku a já využívala každou příležitost, abych si do Nelsonu zajela. Jelikož však nevlastním řidičský průkaz, jsem odkázána na Richardovu ochotu odvézt mě tam. Naštěstí ale jezdí jednou za den autobus, který rovněž používám. Moc se mi to městečko s jednopatrovými dřevěnými domy líbí. Je příjemné a zároveň vůbec ne nudné. Ráda bych tam bydlela, abych ho mohla prozkoumávat na vlastní pěst. Takhle tam jezdíme jen na nákupy nebo do kina.

Vlastně jsme zatím viděli jen jediný film, *Na západní frontě klid*, který popisuje hrůzy světové války. U nás v Německu byl zakázaný. Měla jsem co dělat, abych Richardovi zabránila z kina předčasně odejít. Jak ráda bych zhlédla všechny ty krásné americké filmy, co tam promítají, ale Richard od té poslední návštěvy další představení odmítá. A samotnou mě jít nenechá. Jak taky? Kino promítá večer a v té době nejezdí do Upper Moutere už žádný autobus. Nejvyšší čas, abych se naučila řídit. Ale ještě lepší by bylo, kdybychom se přestěhovali. Začíná se rýsovat paprsek naděje, že se moje přání splní. Richard se v poslední době pořád hádá s tím chlapem, od které měl koupit hospodu. Zjevně se nemohou dohodnout na ceně. Nedávno Richard naznačil, že by svoje jmění raději investoval do ovocné plantáže. Nadšeně jsem s jeho plánem souhlasila, zvláště když jsem se dozvěděla, že se nachází na okraji Nelsonu. Koneckonců Richard pochází taky z rodiny pěstitelů ovoce. Jen z nouze odešel do Hamburku a vyučil se tesařem. Ale doopravdy si toto řemeslo nikdy neoblíbil. Proto se taky rozhodl, že za svůj dědický podíl začne někde daleko od vlasti nový život. Zprvu mířil do Kanady, ale dopis bratrance jeho kamaráda ze školy ho přivedl na Nový Zéland. Měl převzít jeho hospodu, protože ten člověk se hodlal vrátit do Německa.

Moc bych si přála, aby se Richard rozhodl pro ovocnou plantáž. Jenže k tomu by musel taky někdy vystřízlivět. Znovu mě přepadají výčitky svědomí, že jsem se ještě neozvala žád-

ným dopisem domů, ale bývám tak často v depresi, že se obávám, že naše chytrá Anička by mezi řádky vyčetla, jak jsem nešťastná.

Dopisní papír už leží připravený na stole na verandě. Ale psaní mi jde na rozdíl od zápisků do tebe, můj milý deníčku, jen pomalu. Nenapadá mi nic optimistického, co bych mohla napsat domů svým drahým. Když procházím své zápisky v deníku, jediné místo, kde nacházím trochu radosti, je popis mého setkání s tím Maorem. Náhle jsem se nachytala, jak v dopise líčím své setkání s prvním domorodcem. Z mých řádků čiší až příliš nadšení, konstatovala jsem, když jsem si je po sobě přečetla. Takže jsem dopis přepsala a své setkání na trajektu s tím fascinujícím cizím mužem popsala jen stručně a věcně. Když jsem list konečně vložila do obálky a zalepila ji, hned jsem se cítila lépe. Odložila jsem dopis na stůl a věnovala se opět svému deníku. Je tu totiž ještě jedna věc, kterou bych mu ráda svěřila. Věřím, že v mém životě by se přece jen mohl udát zázrak: kdybychom měli dítě. Přeji si to z celého srdce a jsem přesvědčena, že Richard by pak už tolik nepil a byli bychom snad normální rodina...

HAMBURK, LISTOPAD 2012

Babička už na obě sestry netrpělivě čekala. Hospodyni mezitím poslala domů a sama přichystala pro své vnučky malé pohoštění. Sevřela Amélii do náruče. „Co mi to jen tro-píš, děvče? Vid', že jsi nestála u toho okna, abys...“

„Jasně že ne! Taková hloupost! Život mě ještě nepřestal ba-vit. Nemohla jsem prostě dýchat a měla jsem nával horka, proto jsem to okno prudce otevřela dokořán. A Svenja z toho hned udělala drama.“

Anna o krok poodstoupila a zkoumavě si vnučku měřila. „Takže jsi úplně v pořádku?“

„Jsem jen trochu přepracovaná. Doktor míní, že bych si měla pár týdnů odpočinout...“

„Říkal, že bys měla jít na kliniku,“ připomněla Marie důrazně.

Amélie jen mávla rukou. „Ani mě nenapadne trávit svůj drahocenný čas s nějakými cvoky. To by mě teprve dostalo do deprese. Ne, udělám si dovolenou. V nějaké zemi, kde se nežije tak hekticky. Například na Novém Zélandě.“

Annin obličej se rozzářil. „Ale to je výborný nápad. Pak můžete letět spolu. Udělaly byste mi tím obrovskou radost. Kdy odlétáš, Maruško?“

„Příští pondělí z Frankfurtu,“ odpověděla Marie nevrle.

„Nu, tak utíkej k počítači. Vždycky říkáš, že není nic lehčího než si koupit letenku přes internet. Podívej se, jestli je v letadle ještě volno. Ach, udělaly byste mi takovou radost, kdybyste obě společně pátraly po Lízíně osudu.“

Pohledy obou mladých žen se střetly. Každá četla v očích té druhé, na co teď právě myslí. Marie zuřila. Amélie si oči vidně vychutnávala svůj triumf. Záměrně se o svých záměrech zmínila před babičkou, protože moc dobře věděla, jak by je ráda viděla cestovat společně, pomyslela si Marie. Nezbývalo jí však nic jiného než se postarat o letenky. Modlila se, aby byl let už plný. Ve dveřích se ještě ohlédla.

„Ty asi nevíš, kdo je Líza, že sestřičko?“ otázala se kousavě.

K jejímu překvapení se Amélie jen pousmála. „Líza je přece babiččina sestra, která se s mužem vystěhovala na Zéland. A babička pak o ní už nikdy neslyšela. Ale my vypátráme, co se s ní stalo, viď, sestřičko?“

Marie za sebou jen vztekle zabouchla dveře.

Amélie se s povzdechem posadila ke stolu k Anně. „Co pořád má? Je na mě našťvaná, že jsem ji vystrnadila z firmy? Ale to vyplacení nebyl můj nápad. A jen tak mezi námi, co říkáš na to její oblečení?“

Anna jí položila ruku na předloktí. „Vy dvě jste tak velmi rozdílné. Moc by mě potěšilo, kdyby ta vaše společná cesta vyšla.“

„Určitě vyjde, babičko. Jsem optimistka.“

Anna naklonila hlavu a pátravě na ni pohlédla.

„Znamená to, že budeš taky pracovat na ovčí farmě?“

Améliiny rty se zvlínily v úsměšku. „Ne, to samozřejmě ne. Mám se tam přece zotavit. Najdu si hotel.“

Amélie se zadívala na Lízinu svatební fotografii. „Kdyby se netvářila tak ponuře, byla by opravdová krasavice.“

Anna horlivě přikývla. „Byla velmi krásná. Dvořilo se jí více mužů, ale Richard právě zdědil malé jmění a můj otec do ní hučel tak dlouho, dokud nesvolila ke svatbě. Líbilo se jí, že se Richard hodlá vrhnout do velkého dobrodružství a usadit se v zámoří. Už jako děvče snila o dalekých cestách. A asi taky chtěla vypadnout z domu.“

„A ty sis dědečka vzala taky proto, že tě k tomu tvůj otec přemluvil?“

Annin pohled se zasnul. „Zkoušel mi přihrát kluka odvedle, protože jeho rodiče měli vzkvétající obchod s uhlím. Ale já se zamilovala do Leona...“

„Dědeček se přece jmenoval Charles.“

„Leon byl moje první velká láska. Byl to Žid. To kvůli němu jsem utekla v roce 1938 z domu a odjela s ním do Anglie. Jenže on se pak vrátil, aby zachránil svoji rodinu. Už jsem ho nikdy neviděla. Pak jsem se od jeho sestry dozvěděla, že skončil v Sachsenhausenu. No a já coby Němka jsem to samozřejmě neměla na začátku války v Londýně lehké. Proto jsem souhlasila, když mě major Charles Tanner požádal o ruku. A nikdy jsem nelitovala. Jeho otec byl Němec, on ale žil u matky v Londýně. Po válce pracoval u vysílací stanice britské armády BFBC v Hamburku, a tak jsme se vrátili zpátky do Německa. Já tu vystudovala angličtinu a dějepis a stala se učitelkou.“

„Možná psala tvoje sestra dopisy domů, zatímco jsi byla v Londýně.“

Anna zavrtěla hlavou.

„Ne, našla jsem tu jen jeden, kromě polní pošty mých bratrů, kteří oba padli ve válce. Byl to tenhle...“ Anna vstala a vytáhla ze zásuvky sestřin dopis.

„A co když jich napsala víc a tvoji rodiče je zničili?“ nadhodila Amélie.

„To určitě ne. Líza byla jejich miláček, já byla černá ovce rodiny, která ukázala záda své domovině. U ní to tak nebrali. Její dopisy by přechovávali jako velkou drahocennost. Máma měla v kredenci truhličku, ve které uchovávala všechny upomínky na ni. Její vysvědčení, mléčné zuby, fotografie i tento dopis. Pro mě žádnou truhličku neměla.“

„A je možné, že tvoje sestra na tebe prostě zapoměla?“

„Už jsem to říkala Marušce. Měly jsme spolu velmi blízký vztah. Sesterský...“

„Myslíš jiný, než máme Marie a já?“ povzddechla si Amélie.

„Ale to se spraví, až spolu zase něco společně prožijete, jako například tu cestu.“

„Neřekla vysloveně, že nechce, abych ji doprovázela, ale od máminy smrti si všímám, že proti mně něco má. Dává mi snad za ni vinu?“

„Ne, to samozřejmě ne!“ ubezpečovala ji Anna. „Proč by si to měla myslet? Já si to určitě nemyslím,“ dodala rychle.

„To já přece vím,“ odvětila Amélie vděčně. „Co myslíš, jak jsem na tom asi já? Po té noci nemůžu spát, aniž bych před sebou viděla ten obraz po nehodě. Polykám prášky na spaní a pak zase na povzbuzení, vrhám se do práce, jen abych zapoměla.“

Anna ohromeně pohlédla na svoji vnučku. „Proboha, to jsem vůbec netušila! Musíš si s Maruškou promluvit!“

„Ne, babičko, to nejde. Ne tady. Marie si kolem sebe postavila zeď. Tahle cesta na konec světa je poslední šance promluvit si o našem vztahu. Tam nás nebude nic rozptylovat, protože kromě ovcí a kiwi tam nic není. Jen čistá příroda.“

Anna potlačila úsměv. „To jsem si taky kdysi myslela.“ Nasadila si brýle a četla ze sestřina dopisu:

„*Upper Moutere, březen 1931*“

Milí rodiče, milovaná Aničko,

konečně Vám píšu svůj první dopis. Samozřejmě jsem na vás hodně myslela, ale čas od našeho příjezdu do tohoto ráje utíká jako voda. Když si jen vzpomenu na plavbu ze Severního na Jižní ostrov. Byla úchvatná! Po rozbouřeném moři jsme se dostali do ticha fjordů, kterým se tady říká sounds. Hladina byla hladká jako zrcadlo. Kam oko dohlédlo, jen zelené pobřeží a malinké ostrovy. Tady bydlí víly, pomyslela jsem si. Nad vodou se vznášel lehký opar. Stála jsem na přídi a byla jsem zcela ponořena do krásy přírody. Měla jsem dokonce společnost. Vysokého cizince, který neměl vysloveně tmavou kůži, ale taky nebyl tak bílý jako my. Oči měl černé jako uhly. Trochu jsem se ho lekla, ale on se zasmál a řekl mi, že si musím zvyknout na vzhled Maorů, protože na severu Jižního ostrova je jich plno. Ujistila jsem ho, že z něj nemám strach. Ostatně podle obleku vypadal jako lepší člověk. Řekl mi, že na to, že jsem pakeha, mám velmi tmavé vlasy. Byla bych si s ním ráda dál povídala, ale to už mě povolal Richard a trval na tom, že mám jít dolů za ním. Od té doby, co jsme sem přijeli, se někdy chová jako malý tyran. Myslím, že mu vysedávání v pubu s opilci nikterak neprospívá. Jenže jak známo, psi, kteří štěkají, nekoušou. Doufám, že se vše zlepší, až se přestěhujeme a založíme rodinu. Modlím se, aby z té koupě hospody sešlo a Richard konečně dostal rozum. Máme snad možnost koupit ovocnou plantáž, a pak bude určitě všechno lepší...“

Anně se zachvěl hlas. Vzpomněla si na dopis, který sestře napsala v reakci na tento a mnohé další, které Líze poslala. Žádnou odpověď na ně nikdy neobdržela.

Ze vzpomínek ji vytrhl Mariin podrážděný hlas.

„Je ještě jedno místo. Ale musíš si ho rezervovat sama, Amélie. Já mám konto vymetené.“

Amélie se váhavě zvedla a vzala fotografie. „Smíme si je vzít s sebou na Zéland?“

„Ovšem. Bude lepší, když budete mít co ukázat. Třeba si někdo vzpomene na Lízu Bruhnsovou, která vedla v Upper Moutere s manželem hospodu, anebo snad vlastnila ovocnou plantáž.“

„Smím s sebou vzít i ten dopis?“

„Jistě, holčičko. Ale chtěla jsem tě vlastně upozornit na tohle. Zdá se, že Nelson není zdaleka tak nudné místo, jak se domníváš.“ Anna ukázala na jednu pasáž v dopise.

Amélie předčítala nahlas:

„Městečko Nelson připomíná Itálii, říkají Italové, kteří tady pěstují ovoce. Má z celého Jižního ostrova nejvíce slunce, jsou tu kouzelné domy připomínající zakleté zámky a trhy, kde je k dostání ovoce, o jakém se nám v Německu může jen zdát. Je tu také velké divadlo a kinematograf, kde dávají filmy z Ameriky. V angličtině, ale díky mé učitelce už docela dobře rozumím. Bohužel sem zavítáme jen zřídka, protože Upper Moutere leží pětatřicet kilometrů od Nelsonu. Vlastníme sice vůz, ale ten nemůžu ještě sama řídit. Někdy se tu cítím trochu osaměle, protože jsem si doposud nenašla žádnou přítelkyni. Takže jestli to vyjde s tou plantáží, budu ta nejšťastnější žena v zemi dlouhých bílých oblaků, jak Nový Zéland nazývají Maoři.“

Your daughter and sister Líza

*P.S.: Aničko, svůj slib splním!
A pozdravuj ode mne oba bratry.“*

„Co mínila tím slibem?“ zajímala se Amálie.

„Chtěla si mě vzít k sobě, až budu větší.“ Anna s úsměvem hleděla na obě vnučky.

„Víte, že jste mi udělaly obrovskou radost, že tu cestu podniknete spolu? Kdybych mezitím zemřela, budu umírat s úsměvem na rtech.“

„Ale babičko!“ vykřikly obě sestry zároveň a bouřlivě stařenku objaly každá z jedné strany.

Anna se tvářila spokojeně. Byla pevně přesvědčená o tom, že tahle cesta jejím vnučkám jen prospěje. A její srdce jí říkalo, že obě mladé ženy přijdou na to, proč se jí Líza už nezvala a nesplnila svůj slib. Určitě to nebylo tím, že by na ni zapomněla!

Náhle před sebou viděla tu scénu, jako by to bylo včera. Celá rodina se shromáždila v hamburském přístavu, aby vyprovodila Lízu na loď plující do Londýna. Mladá žena vypadá tak hezky, šťastně i smutně zároveň. Když se objímají na rozloučenou, obě pláčou. „Vezmu si tě k sobě! Slibuji!“ šeptá jí Líza do ucha. V posledním okamžiku vytáhne Anna svůj dárek na rozloučenou. Zakoupila ho ze svého kapesného. Stačilo pouze na lepenkovou vazbu, koženou si nemohla dovolit. Zato ho alespoň polepila obrázky květin. Rozpačitě předává knížečku sestře. „Ty chceš, abych si psala deník?“ ptá se Líza dojatě. „Ano!“ odpovídá Anna, víc ze sebe nedokáže vypravit, aby se nerozbrečela. Ví, jak by to bylo otcí trapné. Cítí, jak jí do dlaně vklouzla Rolfova ruka. I její o rok starší bratr statečně bojuje se slzami. Zato Kurt do ní ze strany hučí: „Ne aby ses tu rozeřvala, ty huso!“

„Chci jet s tebou!“ šeptá jí Rolf. „Pojedeme spolu,“ slíbí mu. Líza se ještě jednou otočí, vrhne se k nim a znovu je oba střídavě sevře v náruči.

„Tak pojď už, nebo loď odpluje bez nás!“ pohání ji Richard netrpělivě. Líza se od nich odtrhne, ale to už se protrhla hráz slz. Anna i Rolf společně štkají. Neumlí je ani Kurtovy herdy do zad. Jednou se zase shledáme, k téhle myšlence se upírá dvanáctiletá holčička, zatímco se loď s houkáním vzdaluje od přístaviště. Lidé mávají kapesníky, Anna sklání hlavu, oči osleplé slzami.

UPPER MOUTERE, BŘEZEN 1931

„Přišel váš muž v pořádku domů?“ vytrhl mě z myšlenek mužský hlas. Cítila jsem se, jako by mě přistihl při něčem nedovoleném. Vzhlédla jsem a podívala se do ocelově modrých očí Sama Snydera. Zamrazilo mě, protože jsem toho chlapa neměla ráda, ale dnes vypadal výjimečně naprosto střízlivý. Soucitně se na mě usmál.

„Ano, je v kuchyni a chrápe,“ odpověděla jsem a nenápadně zastrčila svůj deník pod příkrývku, která mě chránila před večerním chladem.

Sam se usadil na židli vedle mě. „Pili s Robertem jako závod a pak se spolu porvali. Z té hospody asi nic nebude. Robert nás vyhodil za dveře, když na něho Richard řval, že o tu jeho putyku nestojí a raději bude pěstovat ovoce.“

„Konečně rozumné slovo,“ řekla jsem a pátravě si Sama prohlížela. Překvapilo mě, jak solidně působí, když je střízlivý. Vypadal taky mnohem upraveněji než obvykle a odložil své hulvátské způsoby.

„Nejprve ale musí získat tu plantáž,“ povzdechla jsem si a srdce se mi rozbušilo. Že by snad ten zázrak, ve který jsem doufala, byl nyní na dosah?

Samovy úzké rty se zkroutily v úsměvu. „Musí jen trochu přihodit na ceně. Ta plantáž patří mému strýci, který chce odejít na odpočinek. Nabídl mi ji ke koupi, ale já se nechci vzdát naší farmy. Kromě toho by Mary ani nechtěla odejít z našeho domu.“

Ještě nikdy předtím se přede mnou nezmínil o svojí manželce. Žádný div, znala jsem toho člověka doposud jen z hospody z dob, kdy jsem si ještě chodila vyzvednout svého muže, což už jsem mezitím vzdala.

„Mary je vaše žena, že?“

Souhlasně přikývl. „Jo, její rodině patří plantáže tady v okolí. Bydlíme v domě po jejích rodičích. Teď se nám narodilo děcko. Narození Jamese ze mě udělalo lepšího člověka. Pro Richarda by bylo ideální žít ve městě a hlavně...“ Zarezvil se a pohlédl na mě. „Hlavně pro vás, Lízo, by to tam dole v údolí bylo mnohem příjemnější, je to tak?“

Přátelsky se usmál.

„Nepopírám, že bych žila raději v Nelsonu než tady,“ přiznala jsem.

Sam Snyder mi byl stále sympatičtější. Možná to není až tak špatný člověk, běželo mi hlavou.

„Takže má vaše požehnání?“ ujistil se farmář.

Horlivě jsem přikývla. „Pro mě za mě, můžeme kupní smlouvu podepsat třeba hned.“ Pomyšlení na to, že se brzy vše zlepší, mi hned zvedlo náladu.

„Co se to tu děje?“ zahřmělo mi za zády. Otočila jsem se. Ve dveřích stál Richard a široce se šklebil. „No, starý brachu, co děláš u mě v baráku? Ženská, přines whisky. Máme návštěvu!“ Jeho hlas zněl pořád poněkud nezřetelně.

„S podpisem smlouvy budeme asi muset počkat, až můj kamarád vystřízliví,“ pošeptal mi Sam spiklenecky, pak vstal a chytil Richarda pod paži. „Pojď, uložím tě do postele.“

„Já nechci jít spát! Chci slavit. Pojď, dáme si frňana,“ protestoval Richard a snažil se Samovi vytrhnout, ale ten byl silnější. „Slavit budeme zítra,“ ujistil ho.

„Lízo, chci whisky,“ blekotal Richard, ale to už ho Sam odvedl do domu.

Přemýšlela jsem, jestli mám jít za oběma muži, pak jsem se ale rozhodla zůstat na verandě a přenechat manžela silným rukám jeho kamaráda.

Pohodlně jsem se opřela a zavřela oči. Najednou se mi už moje situace nejevila tak ponurá. Ovocná plantáž byla světlo v tunelu, ke kterému jsem v posledních týdnech upínala svoje naděje. Představovala jsem si, jak si zařídím náš nový dům, určitě prostornější než tento. Snad bych v něm mohla mít i po-

kojím jen pro sebe, kde bych si mohla v klidu číst, učit se anglicky a svěřovat deníčku své myšlenky. Viděla jsem ho před očima. Psací stůl u okna, ze kterého jsem se mohla kochat pohledem na plantáž a pozorovat svého muže, jak sklízí jablka. Až bude mít svůj statek, určitě přestane s pitím. Pak bychom mohli založit rodinu. Viděla jsem před sebou i svoje děti, chlapce a holčičku. Syn měl Richardovy světlé vlasy, zatímco holčička byla mou kopií. Zdědila moje černé kadeře...

„Už spí.“

Sam se zasténáním dopadl na židli vedle mě. „Je to kus chlapa,“ zasmál se.

„To dělá to výborné novozélandské jídlo,“ zasmála jsem se bezděky i já. „Do sladkých brambor se přímo zamiloval.“

Chvilí jsme seděli vedle sebe mlčky.

„Litujete někdy, že jste se vydala na Zéland?“

Ta otázka mě zaskočila, ale nemohla jsem na ni odpovědět tak úplně záporně. „Je tu nádherně, pravý ráj. Ale jsem ráda, že nepřeveze tu hospodu. To jeho popíjení mi dělá starosti.“

„Nu, zpočátku si tu připadal trochu ztracený.“

„Ano? To vám řekl?“ Ta informace mě udivila. Mně se Richard ani slovem nezmínil, že by se tu necítil dobře.

„Přímo jsme o tom nemluvili, pochopil jsem to z náznaků.“

„Jste opravdu milý, když jste střízlivý,“ uklouzlo mi mimoděk.

S úsměvem na mě pohlédl.

„Promiňte, nechtěla jsem tím říct, že snad...“ koktala jsem.

„Nechte toho. Máte pravdu. Byl jsem skutečně pořád pod obraz.“

„A cože dnes ne?“ zeptala jsem se odvážně a hned jsem zrudla. Takhle přímo jsem tu otázku vlastně nechtěla položit. Bála jsem se, že se Sam na mě rozzlobí, ale ten se vůbec netvářil uraženě. Naopak, zamyslel se.

„Víte, moje paní a já jsme si prošli těžkým obdobím. Dvakrát potratila a už jsme se báli, že zůstaneme bezdětní. Nedočkával jsem se s tím smířit, a proto jsem sahal po flašce častěji,

než bylo zdrávo. Přestal jsem s tím toho dne, kdy se nám narodil James. Tolik jsem si přál syna a je mou povinností jít mu příkladem. Můj kluk si nezaslouží tátu opilce.“ Spokojeně se usmál.

Nestačila jsem se divit, jak rozumně mluví.

„Mám radost i kvůli vaší paní,“ řekla jsem srdečně.

„Myslím, že i Richard s tím v budoucnu přestane. Až bude mít tu farmu a vy mu dáte děti.“

„To by bylo překrásné,“ povzdechla jsem si.

Sam mě objal kolem ramen a pevně stiskl. „Jste nádherná žena. Víte to vůbec?“ zašeptal a hned mě zase pustil. Nebylo mi to nepříjemné, jen mě to překvapilo. Viděla jsem v tom čistě přátelské gesto. Koneckonců jsme spolu rozprávěli s otevřeností, jaké bych se u něj nenadála.

„Co byste řekl na to, kdybych vás i s manželkou zítra pozvala na německé jídlo? Ráda vaši Mary poznám. Víte, ještě tu nemám žádné kamarádky.“

„Velmi rádi přijdeme. A jestli budete chtít, předtím si ještě promluvíím s vaším mužem. Kvůli konzumaci whisky.“

Zamyslela jsem se. Nebylo by špatné, kdyby mu někdo znalý problému promluvil do duše.

„Ráda vaši nabídku přijímám,“ odpověděla jsem.

Sam na mě mlčky hleděl.

„Jak dlouho je už vaše rodina na Novém Zélandě?“ zeptala jsem se, abych přerušila ticho.

„Moji předkové sem připluli v roce 1844 z Hamburku a založili Sarau, které se dnes nazývá Upper Moutere. Za světové války tu panovala silně protiněmecká nálada, ale moje rodina se rozhodla bojovat proti Německu. Od té doby nás tu pokládají za pravé Novozélandany. Už můj otec si vzal ženu, jejíž předkové pocházeli z Anglie. Ale přesto se u nás vždy mluvilo německy.“

Zatímco hovořil, moje myšlenky se zatoulaly k mé sestřičce. Stále mě pronásledovaly výčitky svědomí, že jsem ji nechala doma. Ale rodiče by mi nedovolili vzít ji s sebou.

Můj pohled zabloudil do dálky za zelené pahorky zalité mdlým měsíčním světlem. Až budeme v Nelsonu, budu trávit hodně času u moře, slíbila jsem si.

„O čem jste se zasnila?“ otázal se Sam.

Rozpačitě jsem zamrkala. „Myslela jsem na tu ovocnou farmu a na to, jak tam budeme šťastní,“ zalhala jsem.

„Kdy máme zítra přijít?“

„Zítra...?“ Nevzpomněla jsem si hned na svoje pozvání. „V sedm hodin?“ navrhl jsem rychle.

„Budeme tu přesně,“ ujistil mě Sam a zvedl se ze židle. Podal mi ruku na rozloučenou a dlouze mi svíral dlaň. Opět mi ta náhlá důvěrnost připadla podivná, ale pak jsem si řekla, že je hezké mít opravdové přátele, a mile jsem se na něho usmála. Koneckonců mě právě ubezpečil, že je dobrý manžel a otec!

Po Samově odchodu jsem se šla podívat do ložnice na Richarda. Ležel napříč postele a chrápal. Opatrně jsem mu stáhla boty a šla do obývacího pokoje. Tam jsem vytáhla učebnici angličtiny a ponořila se do opakování slovíček. Co mi asi přinesou příští roky? říkala jsem si a byla si jistá, že ať přijde cokoli, musí to být lepší než dosavadní čtyři měsíce v naší nové domovině.

Nedokázala jsem se však soustředit na učení, a tak jsem se vrátila do kuchyně. Vypadalo to tam jak po boji. Úplně jsem zapomněla, že Richard nás s dětmi vyrušil při pečení. Uprostřed toho nepořádku se mi zase vrátilo, jak se k nám choval. Jeho odér, pohrdavá slova, napuchlý obličej... Tohle se už nesmí opakovat! Když pomínu, jak vyděsil moje malé kamarádky, tenhle člověk se mi strašlivě odcizil. Kdybych za něj nebyla provdaná, vyhodila bych toho hrubiána z domu. Takhle jsem si manželství nepředstavovala. Je pravda, že mezi námi nikdy nevzplanula žádná vášnivá láska, prostě se mi ze všech mých ctitelů jen nejvíce zamlouval. Ale podlomila se mi někdy při jeho spatření kolena či rozbušilo srdce?

Co říkala vždycky moje kamarádka Lotka? Bušení srdce si schovej pro filmové hvězdy, v manželství platí, jak spolu vy-

cházíte v normální všední dny. A my spolu vycházeli dobře. Až na dny, kdy byl Richard opilý. Moje druhá kamarádka Gerda nedokázala pochopit, proč jsem se vdávala už v osmnácti a nepočkala na toho pravého, při jehož polibcích budu upadat do mdlob. Ale já sama samozřejmě vím, co mě na Richardovi přitahovalo – kromě jeho silných paží... touha po dálkách. Už na naší první schůzce básnil o životě v přírodě, daleko od hluku města... Kdeže by mě tenkrát napadlo, že právě po městě se mi bude stýskat. Nu, i když je Nelson v porovnání s Hamburkem jen vesnice, měla bych tam všechno, co mi tady na kopci chybí.

Začala jsem si tiše pobrukovat a každou buňkou svého těla se těšila na nový život.

QUEEN CHARLOTTE SOUNDS, LISTOPAD 2012

Marie seděla bez hnutí na lavici a upřeně zírala před sebe. Obličej měla bílý jako křída. Stále ještě bojovala s nevolností, přestože vodní hladina tu byla v porovnání s otevřeným mořem hladká jako zrcadlo. V Cookově průlivu byly takové vlny, až Marie měla strach, že se trajekt potopí. Polovinu plavby strávila na přeplněných toaletách. Už jen při pohledu na hamburger, který její sestra s chutí pojídala, se jí znovu zvedl žaludek.

„Dáš si?“ Amélie jí přistrčila pod nos lepenkovou krabičku.

„Jdi s tím pryč!“ zavrčela Marie a odvrátila hlavu.

„Není to nádhera?“ rozplývala se její sestra. „Připomíná mi to norské fjordy. Jen příroda tu není tak drsná a skály nejsou tak příkré. Vzpomínáš si na tu cestu lodí, kterou jsme tam podnikly s rodiči?“

Marie odpověděla mlčením. Jasně že si na tu plavbu vzpomínala. První tři dny strávila v kajutě, jak jí bylo špatně. Vě-

děla moc dobře, proč nechce tuhle cestu absolvovat se svojí sestrou. Tušila mrzutosti a nemýlila se. Začalo to už v Hamburku, když Amélie chtěla na letiště jet taxíkem, zatímco Marii by stačil autobus. Na frankfurtském letišti trvala Amélie na tom, že ty čtyři hodiny, které tam musely nějak přečkat, stráví v hotelu, zatímco Marie si vystačila s lavičkou na terminálu. V letadle se pak Amélii podařilo vyměnit sedadlo v ekonomické třídě za business class. Za příplatek samozřejmě. Alespoň měla Marie vedle sebe až do Sydney volné místo.

A teď tu vedle ní Amélie vesele švitoří, jako by právě neproděly bouřlivou plavbu. A jak to proboha vypadá! Lodičky na jehlových podpatcích, elegantní zimní kabát! Nikdo na palubě nebyl takhle velkoměstsky oblečený. Kam se člověk podíval, viděl jen sportovní outdoorové oblečení a pohorky. Amélie si však zjevně nevšimla, jak po ní ostatní pokukují.

„Jen se podívej na ten nádherný záliv!“ jásala. „Člověk by nevěřil, že tu žijí lidé.“

„Na čtyři miliony lidí tu připadá pětaticet milionů ovcí,“ zavrčela Marie v odpověď. „Ocenila bych, kdybys mě teď na chvílku nechala na pokoji.“

„Zvláštní, ty tvoje nevolnosti, když jsi sjezdila skoro celý svět. Ale tys vždycky měla citlivý žaludek. Vzpomínáš si na tu cestu s našimi do Itálie? Tobě i mámě bylo v horách každou chvílku špatně, zato já s tátou...“

„Amélie!“

Co pořád má? divila se v duchu Amélie, ale poslušně vstala a odnesla krabičku od hamburgeru do odpadkového koše. Doufala, že jakmile vytáhnou paty z Hamburku, roztají mezi nimi ledy, ale nic takového se nestalo. Naopak, Amélie měla pocit, že ať navrhne cokoli, Marie chce pravý opak. Například včera ten hotel ve Wellingtonu. Po jistém dohadování se na něm konečně shodly, ovšem Marie ji odmítla doprovodit do hotelové restaurace. Přitom jí zdůraznila, že ji zve. Marie však zabručela něco o almužnách a večer procourala sama po městě.

Wellington se jí moc líbil. Měl v sobě kouzlo velkoměsta, všechny ty domy ve stylu art deco vzbudily její zájem. Litovala, že obchody jsou už zavřené. Hlavní třída by pro ni byla pravým nákupním rájem. Ovšem byla dost moudrá, aby se o své touze nezmínila před Marií. Uměla si představit její pohrdavý pohled a kousavou poznámku, že přece na Nový Zéland nepříjely nakupovat.

Amélie si povzdechla. Kdysi se spolu tolik nasmály. Ale od matčiny smrti se sestra tváří pořád tak odmítavě. Amélii zamrazilo. Jako vždy, když si vzpomněla na tu nehodu. Ze všeho nejvíce od této cesty očekávala, že se konečně zbaví těch strašných nočních můr. Někdy ji pronásledovaly celou noc.

Řítí se se zavřenýma očima přímo na nějaký strom. Všechno je černé. Když oči zase otevře, vidí rudě. Krev.

Amélie zařala pěsti. Neuplynul jediný den, aby si na nehodu nevzpomněla... Křečovitě se snažila tu vzpomínku zahnat. Vzpomínku na okamžik, kdy procitla z bezvědomí a uviděla muže s flexou. Pořád jí zněl v uších ten pronikavý zvuk, když rozřezávali střechu auta.

„Odkud pocházíte?“ vytrhl ji z mučivých úvah nějaký mužský hlas. Pohlédla do páru tmavě hnědých, skoro černých očí. Hned se jí vybavila ta pasáž z dopisu její pratety, kde popisovala setkání s jejím prvním Maorem.

„Z Německa, z Hamburku. A vy?“ odpověděla svou bezchybnou angličtinou.

„Já pocházím z Nelsonu. Měl jsem ve Wellingtonu obchodní jednání.“

Amélie si cizince se zájmem prohlížela. Měl hranatou bradu, zvlněné černé vlasy a zcela určitě byl míšenec. Oblek mu skvěle padnul, bílá košile byla bez kravaty, v jedné ruce svíral drahou aktovku a v druhé rukojeť kufru na kolečkách.

„A jaké máte povolání, smím-li se zeptat?“

„Smíte. Vlastním v Nelsonu hotel.“

„Hezký hotel?“ zajímala se Amélie se zářivým úsměvem.

„Přímo nejhezčí. Je to stará viktoriánská budova na kopci s výhledem na moře, překrásnou zahradou a princeznovským apartmá ve věži...“

„To si zamlouvám.“

„Ještě jste neslyšela cenu. V eurech to dělá – musím to přepočítat – sto osmdesát.“

Amélie jen mávla rukou. „Je moje.“

„Budeme doufat, že kolegyně ho od včerejška nepronajala. Pak máme ještě jeden skromnější pokoj v přízemí s terasou.“

Amélie naklonila hlavu. „Chci tu věž.“

Cizinec jí podal ruku. „Jmenuji se David Taumaunu.“

„Já jsem Amélie Jaspersová a můj cvokař mi naordinoval vypřáhnutí. Doprovázím svoji sestru,“ ukázala na Marii, která se uložila na lavici a usnula, „je vášnivá cestovatelka. Ovšem po včerejší návštěvě Wellingtonu už si nemyslím, že Zéland je země, kde lišky dávají dobrou noc. Možná je Nelson poklidnější místo.“

„Nechte se překvapit. Ale o jednom vás mohu ujistit. Novozélandané vyznávají nepochybně mnohem uvolněnější životní styl než Evropané.“

„Odkud to víte? Asi se u vás ubytovává hodně hostů z Evropy, že?“

„Navštěvoval jsem v Londýně hotelovou školu a pár let žil stejně hekticky jako spolužáci.“

Amélie na Davida zamyšleně pohlédla. „Je to opravdu takový rozdíl?“

David přikývl. „Vezměte si jen tu honbu za statutárními symboly. V Londýně bylo nanejvýš důležité, jaký vůz člověk má nebo jaké oblečení nosí. Tady to nikoho nezajímá. I kdyby měl na svém kontě miliony. V Londýně jsem potřeboval na svoje svršky celý šatník, tady vystačím s jedním oblekem. Normálně nosím pohodlné kalhoty, košili a tenisky. Takhle bych jako šéf nejlepšího hotelu v místě neobstál. A na auto máme jediný požadavek: musí vyjet do šterkového svahu.“

Zatímco mu Amélie se zájmem naslouchala, musela v duchu konstatovat, že je mimořádně přitažlivý. Výrazné rysy, bronzově opálená pleť, velké živé oči, černé vlasy a smyslná ústa. Trhla sebou, když se přistihla, že myslí na to, jaké by bylo tahle ústa líbat.

„A o víkendu neřešíme otázku, do kterého nákupního centra zajdeme, ale jestli se projedeme na své lodi po moři, podnikneme výlet do národního parku nebo strávíme oba dny ve svém domě na pláži.“

„Takže máte loď a dům na pláži. Tomu říkám luxus.“

„Tady mají loď a dům na pláži všichni, kdo si to mohou dovolit, ale já osobně na nic z toho nemám čas. Můj hotel se beze mne neobejde.“

Takže je to takový novozélandský workoholik, pomyslela si Amélie pobaveně. Sice trochu uvolněnější, ale volný čas si taky nedopřeje.

Trajekt mířil do přístavu v Pictonu.

„Najaly jste si auto, nebo vás smím odvézt do Nelsonu svým vozem? Máme stejnou cestu.“

„Co říkáš? Pojedeme do Nelsonu s panem Taumaunem?“ obrátila se Amélie k sestře, která k nim rozespale přistoupila. Větší protiklad než mezi nimi dvěma by se snad nenašel. Marie měla na zádech omšelý batoh a vypadala jako jedna z davu batůžkářů, kteří zaplavovali ostrov.

„Promiň, seznamte se,“ uvědomila si Amélie svoje opomenutí. „To je David Taumaunu. Patří mu hotel, kde se po dobu našeho pobytu v Nelsonu ubytuju. A tohle je moje sestra. Bude pracovat na ovčí farmě. Možná ji tam můžeme cestou vysadit.“

„Není třeba,“ namítla neprodleně Marie. „Má mě vyzvednout farmář nebo někdo ze zaměstnanců.“

„A dáš mi svoji adresu?“ zeptala se Amélie nejistě. Nemohla se ubránit pocitu, že Marie je vlastně ráda, že se tu jejich cesty rozcházejí.

„Já... nevím ji z hlavy.“

Lže, pomyslela si Amélie, ale nahlas nic neřekla. Nutit ji nebude.

„Tak se ozvi, jestli budeš chtít po čtyřech týdnech cestovat dál,“ řekla odměřeně a chopila se svého zbrusu nového kufru na kolečkách.

„Mezitím se ještě určitě uvidíme. Kde tě najdu?“

David Taumaunu vytáhl vizitku a podal ji Marii.

„To je číslo hotelu. Ptejte se po sestře a oni vás spojí.“

Dali se na odchod z trajektu. David se úplně samozřejmě chopil Améliina kufru.

„Není sladký? Přesně ten pravý pro malý románek,“ pošeptala Amélie sestře.

„Ty a románky? To si neumím představit!“

„Proč ne? V Dubaji jsem sbalila jednoho sexy Angličana,“ zahihňala se Amélie.

„To bych do tebe nikdy neřekla.“

„My dvě už se neznáme,“ povzdechla si Amélie.

„Zavolám ti. Někdy v příštích dnech bychom se měly setkat ve městě. Jakmile budu znát svůj pracovní program, ohlásím se ti.“ Marie sestru objala na rozloučenou a už se rozhlížela po bílém pickupu, který jí farmář George Snyder popsals v mailu.

Amélie následovala Davida k jeho nablýskanému terénnímu vozu.

„Range rover není zrovna skromné vozítko,“ poznamenala se smíchem, zatímco jí podržel dveře, aby mohla nastoupit.

„Brzy poznáte jednu z nejkrásnějších tras na Jižním ostrově, Queen Charlotte Drive,“ oznámil jí nadšeně. Oči mu zářily. „Dívejte se pořád směrem k vodě. Spatříte ty nejnádhernější zálivy, magicky modrou hladinu a zelené ostrovy v zátoku Marlborough.“

„Už se těším,“ odpověděla Amélie. Uvelebila se na sedačce a tělem jí projela vlna hlubokého uspokojení. Kdypak se naposledy cítila tak šťastná, a to jen proto, že je obklopená překrásnou přírodou? Anebo vděčím za svou dobrou náladu tomu fešáckému řidiči? říkala si. Pak už se věnovala pouze omraču-

jící nádheře, která se jí nabízela za oknem. David měl pravdu. Vysoké útesy, jakoby vyrůstající z ocelově modré hladiny, se střídaly s malými zálivy, jejichž písek byl skoro bílý. Amélii se zdálo, že by takhle mohla jet pořád dál. Vlastně už teď se cítím jako znovuzrozená, pomyslela si s údivem. Poprvé po letech dokázala beze stresu přijímat fakt, že neví, co jí přinese příští okamžik. A vůbec jí nevadilo, že jen tak sedí a nic nedělá.

Podle Davidovy rady upírala svůj zrak k moři. Najednou uviděla, jak se z ní zvedají třpytivá těla.

„Delfíni! To jsou delfíni!“ zvolala nadšeně a vzrušeně ukazovala k vodě. David zastavil a vyzval ji, aby stáhla okénko, jenže to už skupinka mořských živočichů zase zmizela.

„Žertovala jste, když jste říkala, že vám Nový Zéland naordinoval váš psychiatr?“

Otázka zastihla Amélii nepřipravenou. „Já... no, tak napůl. Můj lékař mi doporučil delší odpočinek, protože jsem prý přepracovaná. Takže jsem se jednoduše připojila ke své sestře, která cestu na Zéland měla v plánu už delší dobu.“

„A jaké je vaše povolání?“

„Jsem pekařka a obchodnice. Moji rodiče mi odkázali pekařství a já z něj udělala řetězec s filiálkami a připojila party service. Neobešlo se to ovšem bez tvrdé práce a disciplíny.“

Mezitím dorazili do Nelsonu. „Vypadá to tu jako v nějakém městečku z westernů,“ poznamenala Amélie, zatímco David projížděl po hlavní dopravní tepně.

„Dá se tu výborně nakupovat i jíst,“ řekl. „V našem hotelu máme sice taky restauraci, dokonce velmi dobrou, ale musíte si určitě zajít k Hopgoodovi.“

„Třeba mě tam doprovodíte,“ nadhodila Amélie koketně a představovala si, jak ho bude po večeři lákat na pokoj. Ušklíbala se, když si vzpomněla, že jí sestra nevěřila její příležitostné aférky. Přitom si je dopřávala na každé služební cestě, nikdy však v Hamburku. Nestála o to, aby se z nich vyvinulo něco vážnějšího, což by jí v jejím domovském městě hrozilo.

Nový Zéland byl tudíž v jejích očích ideální země k tomu, aby si užila trochu romantiky. Zdálo se, že David o její nabídce vážně uvažuje.

Po hodné chvíli řekl: „To by se dalo zařídit. V pátek?“

„Domluveno,“ odvětila potěšeně. A to už se blížili k viktoriánskému zámečku.

„Můj pokoj je tamhle nahoře?“ zeptala se Amélie a ukázala na jednu z věžiček.

„Ano, tam se nacházejí naše luxusní apartmá. Ale nemyslíte, že pokud se tu chcete zdržet čtyři týdny – promiňte, zaslechl jsem, jak se o tom zmiňujete před sestrou –, bylo by lepší nastěhovat se do normálního apartmá? Pronajmu vám ho za poloviční cenu.“

„Děkuji, to je od vás milé, ale já chci tu věž. Už se nemůžu dočkat!“ Amélie natěšeně zatleskala.

Když šli kolem recepcce, zastavila Davida mladá recepční.

„Pane řediteli, mám tu pro vás poštu,“ oznámila mu. Sotva dopis převzal, obličej se mu zachmuřil.

Amélie vyplnila přihlašovací formulář a pak je výtah vyvezl do věže. Po celou dobu z Davidovy tváře nezmizel onen zachmuřený napjatý výraz. Když otevřel dveře pokoje, Amélie nadšeně zvolala: „Ale to je kouzelné!“

Prostorné místnosti vévodila veliká postel s nebesy. Stěny byly zčásti obloženy táflováním a podlaha byla rovněž z tmavého dřeva. Amélie sama by si byt nikdy takhle nezařídila, v jejím luxusním střešním bytě převažovala bílá barva. Ale k tomuto zakletému zámku se tento starodávný styl dobře hodil. Nejúžasnější byl arkýř s vínově červenou pohovkou. Z oken se naskýtal přenádherný výhled na park kolem hotelu.

„Doufám, že se zde budete cítit dobře,“ řekl David prkenně a obrátil se k odchodu. Dostal snad nějakou špatnou zprávu? pomyslela si Amélie. Když začala vybalovat, uvědomila si, že si vzala příliš mnoho oblečení a k tomu z větší části naprosto nevhodné. Na Zélandě letí sportovní outfit. Umínila si, že si co nejdřív pořídí plátěné kalhoty a tenisky.

Když všechno pověsila do šatníku, lehla si na vínově rudý přehoz své princeznovské postele.

Najednou, z ničeho nic, se její duše ponořila do šedého oparu. Tady by ho nečekala. Představa, že nemá žádnou obchodní schůzku a žádný neodkladný úkol, jí způsobila záchvat paniky. Prudce se posadila. Co tu vlastně na druhém konci světa dělám? Co když za mé nepřítomnosti to půjde v Hamburku s firmou s kopce?

Energicky sáhla po telefonu a zvolila číslo své zástupkyně Daniely. „No tak, zvedni to!“ mumlala si netrpělivě. Konečně se ozvala udivená otázka: „Ty voláš z mobilu z Nového Zélandu? Není to příliš drahé?“

„Tím se nezatěžuj,“ odbyla ji Amélie příkře. „Jen jsem si chtěla ověřit, jestli jsi už jednala s pojišťovnou o zajištění cateringu pro jejich jubileum.“

„Jistě, všechno je zařízeno.“

„A s lidmi ze Studia Hamburk jsi už mluvila?“

„Máme podepsanou smlouvu.“

„A jako to vypadá s...“

„Amélie? Ty mě chceš kontrolovat?“ zeptala se Daniela vyčítavě.

„Snad se můžu zeptat, jak jdou obchody,“ ohradila se Amélie.

„Myslela jsem, že si máš odpočinout. Nedělej si starosti, tady běží všechno jako na drátkách. U nás jsou dvě hodiny ráno a já sedím pořád ještě v kanceláři. Spokojená?“

„Jo, promiň,“ povzdechla si Amélie. „Cítím se najednou tak zbytečná.“

Daniela se zasmála. „Drahoušku, ty tady s námi neustále jsi. Při každém rozhodnutí uvažujeme, jak by to asi udělala Amélie. Ale vážně, zkus na nás na pár týdnů zapomenout. Víš co, uzavřeme takovou úmluvu.“

„Jakoupak, drahá Dany?“

„Už nám nebudeš volat, prostě svoji firmu úplně pustíš z hlavy. A my ti za to slíbíme, že budeme veškeré své konání provádět tak, jak by sis to sama přála.“

„Skvělá úmluva!“

„Jak se ti daří?“

„Právě jsme dorazili do Nelsonu na severu Jižního ostrova. Mám pocit, že jsem osvěžená už teď. Prostě jen tím, jak jsem daleko od domova. Ale chybí mi moje práce. Musím si nakoupit nové šaty. Tady se nosí flísky, kecky a pytlovité kalhoty.“

To Danielu opět rozesmálo. „Tak to se musíš vyfotit a poslat nám svůj obrázek.“

„Dobrá,“ povzdechla si Amélie znovu. „Je tu krásně, ale nevím, jak to tu těch šest týdnů vydržím.“

„Jen si to pěkně užij, však ty už na něco přijdeš. Hlavně si odpočiň.“

„Tak jo. Kromě fotografie Amélie Jaspersové ve flísové mikině už ode mne žádnou zprávu nedostanete. Všechny ostatní pozdravuj.“

S těmito slovy Amélie spěšně zavěsila, protože jí proti její vůli vhrkly do očí slzy. To tak, abych ještě do telefonu bulela, pomyslela si. Jsem tu, abych si odpočinula. Takže si to půjdu užít.

Vyskočila z postele, natáhla na sebe džíny, bílou halenku, sako a balerinky. Takhle aspoň mezi ty outdooráky líp zapadnu, řekla si, vzala kabelku a vyšla z pokoje. U recepční si vyžádala plán města a nechala si ukázat cestu k nákupní třídě.

Venku ji měkce ovanul vlhý listopadový vzduch. Tady na Zélandě bylo právě jaro, a jak se Amélie dozvěděla ze svého průvodce, teploty v této roční době mohly sahat od chladu až po vedro.

Bylo tak teplo, že si musela sundat sako. Po obou stranách ulice, svažující se dolů z kopce, stály dřevěné domy s předzahrádkami. Vypadaly velmi upraveně, každý dům měl nějakou zvláštnost. Jeden byl natřený na modro, jiný byl napodobeninou viktoriánské stavby, další zase připomínal zahradní domek. Na nákupní třídě neodolala a ze všeho nejdříve si sedla do venkovní kavárny a objednala si čaj a zákusky. Teprve nyní si uvědomila, jak je hladová. Jako vyučená pekařka poznala hned při prvním soustu, že je dort výborný.

Než se stala šéfovou své firmy, byla vyhlášená svým uměním v pečení chleba. Její „tmavý jaspers“ se prodával po celém severním Německu. Otec byl vyučený cukrář. Jeho talent zdědila Marie. Proč se jen obrátila k firmě zády? Muselo to mít nějakou spojitost s tou nehodou, protože ani ne tři měsíce po matčině smrti se nechala z firmy vyplatit. Amélie cítila, jak se jí zmocňuje smutek. Jako vždy, když si vzpomněla na tu strašnou noc, kdy zabila svoji matku. Už do sebe nedokázala dostat další sousto a spěšně zaplatila. Vlastně ji přešla i chuť na nakupování, pak ale uviděla ve výkladu sportovní oblečení, které se jí na první pohled zalíbilo. Vešla do krámku a okamžitě našla ty správné kousky. Dvoje černé plátěné kalhoty a s nimi ladící košile. Teď už zbývaly jen vhodné boty. Ponechala si kalhoty a černo-červeně károvanou košili hned na sobě a zašla do sousedního obchodu. Tam si zakoupila tenisky a lehké turistické boty. Když se v tomto ustrojení vrátila do hotelu, cítila se jako jiný člověk. Ve dveřích se málem srazila s majitelem hotelu. Usmála se na něj, ale David Taumaunu si jí ani nevšiml. Upíral pohled dopředu a výraz jeho tváře byl jako z kamene. Ten muž je pro mě záhada, pomyslela si Amélie, když vstupovala do hotelu.

MOTUEKA, LISTOPAD 2012

„**A** jak velká je vaše farma?“ vyptávala se Marie vzrušeně. Nebyla si tak úplně jistá, co jí rozbouřilo krev – zda přenádherný rozhled z nejvyššího bodu Takaka Hill na širé moře, nebo přítomnost pohledného farmáře, který jí provázel po své farmě.

George Snyder jí hned po vyzvednutí v Pictonu nabídl prohlídku své usedlosti. Kam oko dohlédlo, rozkládaly se zelené louky, na kterých se pásly ovce a skot.

„Čtyři tisíce hektarů,“ odpověděl jí sympatický muž. Jeho měkký hluboký hlas se jí moc líbil.

„A co bude mým úkolem?“ zeptala se Marie, když dokončil rozsáhlou přednášku o své farmě.

„Myslím, že byste měla poznat všechno, co na farmě děláme. Zítřka začínáme stříhat ovce. Takže přicházíte právě včas.“

Marie na něho ohromeně pohlédla. Ne snad proto, že by jí vyrazil řeč vyhlídkou na to, že bude pomáhat při stříhání ovcí, ale protože náhle promluvil dokonalou němčinou.

„Jak to... kde jste se to naučil?“ vykoktala.

„Moji předkové byli mezi prvními, kdo sem v polovině devatenáctého století připluli na lodi z Hamburku. Založili tady v okolí několik německých osad. Až do světové války to zde bylo skoro německé území, ale pak se stalo Německo naším nepřítelem. Říkám naším, protože moje rodina byla silně proanglická a můj dědeček bojoval na britské straně. Přesto se u nás přísně udržovala tradice znalosti němčiny. Němčina mého otce byla už ovšem přišerná.“

Marie s Georgem stáli v té chvíli opření o plot a tak blízko sebe, že se jejich paže téměř dotýkaly. Marie by tak dokázala prostát třeba hodiny, ale George navrhl, že jí ukáže její pokoj. Neochotně ho následovala zpátky k domu, velké dřevěné budově v koloniálním stylu.

Na chodbě k nim přiběhly dvě děti. Marie odhadovala jejich věk na necelých šest let. Nadšeně se vrhly k Georgeovi. Ten je s širokým úsměvem vzal obě najednou do náruče. Marie musela polknout nasucho. Nenapadlo ji, že tenhle pohledný sympáček může být ženatý a mít rodinu. Třeba jsou to synovec a neteř, doufala, protože George se zmínil, že má bratra, který s ním žije pod jednou střechou.

Když ale blondatá holčička nadšeně zvolala: „Tatínku!“, její naděje pohasly.

Přinutila se k úsměvu. „Máte roztomilé děti,“ řekla.

„A kdo jsi ty?“ otázala se jí malá.

„Budu pracovat v příštích čtyřech týdnech na vaší farmě.“

„To budeš spát u strýčka Bena?“ oslovil ji chlapec.

„Stephen!“ napomenul ho George a omluvně na Marii pohlédl.

„Nic se neděje,“ odvětila Marie a obrátila se k chlapci. „Já tvého strýčka vůbec neznám. Můj domov je na úplně opačné straně zeměkoule, v Německu.“

„Moje méno Sára a já pět let,“ promluvila holčička kostrbatou němčinou.

George omluvně pokrčil rameny. „Já už neberu jazykovou výuku tak vážně, jak ji bral můj děda.“

Pak vyzval Marii, aby ho následovala do prvního poschodí. Děti se jich držely v těsném závěsu. Na konci chodby otevřel George dveře pokoje a vpustil Marii dovnitř. Zařízení místnosti ji příjemně překvapilo. Namísto spartánské střídmosti, kterou očekávala, ji uvítal moderně zařízený pokoj pro hosty. Byla v něm dokonce plazmová televize a patřila k němu vlastní koupelna. „To je nádhera!“ zvolala nadšeně.

„Máme tady wifi, takže přístup na internet není problém,“ poznamenal George věčně a ukázal na psací stůl u okna s výhledem na moře. Z druhé strany měl pokoj dokonce malý balkon.

„Vskutku kouzelné,“ rozplývala se Marie.

George jí věnoval svůj neodolatelný úsměv. „Hlavně abyste se tu cítila dobře. Necháme vás teď o samotě. Dnes máte ještě volno. Odpočiňte si po dlouhém letu. Taky jsem ho nedávno zažil, když jsem musel do Edinburghu na mezinárodní symposium chovatelů dobytka. Ještě během letu jsem si připlatil za business class.“

„Totéž udělala moje sestra.“

„Vy jste přicestovala se sestrou? Taky pracuje na farmě?“

„Proboha, Amélie by na farmě byla k ničemu. Je ubytovaná v jednom hotelu v Nelsonu. Po skončení mého pobytu zde chceme ještě dva týdny společně cestovat po Zélandu...“

„Vy chcete projet Zéland během dvou týdnů?“

„Já ne! Já poletím zpátky, teprve až si všechno prohlédnu, ale pro moji sestru je šestitýdenní dovolená maximum, které snese.“

„Nechám vás teď o samotě. Pojdte, děti! Odcházíme!“

Obě děti si mezitím udělaly z postele trampolínu a skákaly jako o závod. Otce však bez odmlouvání uposlechly.

„Budeš s námi jíst?“ zeptala se Sára zvědavě.

„Samozřejmě! Během těch čtyř týdnů bude slečna patřit k naší rodině,“ odpověděl George. „V šest se bude podávat dole v kuchyni teplá večeře. Jste srdečně zvána.“ Opět se mu po tváři rozlil ten úsměv, kterému Amélie nedokázala odolát. Oplatila mu ho. „Děkuju. Teprve nyní si uvědomuju, jaký mám hlad. Na trajektu mi totiž nebylo zrovna nejlíp...“ zaražila se.

„Slyšel jsem, že polovina pasažérů strávila plavbu na toaletách. Já sám dávám přednost letadlu, když musím do Wellingtonu.“ S těmi slovy vystrčil děti na chodbu.

Sotva se za ním zavřely dveře, lehla si Marie s povzdechem na postel. Takový pěkný chlap, pomyslela si a zavřela oči. Navíc tak milý a k tomu ještě starostlivý táta...

Když se o chvíli později s požitkem ponořila do horké koupele, zalétly její myšlenky k sestře. Byla tak dobře naladěná, po depresích ani stopy. Že by se lékař mýlil a je prostě jen přepracovaná? A jak flirtovala s tím cizím mužem! V té chvíli bylo Marii líto, že mezi nimi došlo k odcizení. Závíděla sestře její veselou povahu. Zřejmě už dávno pustila tu nehodu z hlavy, zatímco u ní nemine den, aby si na ni nevzpomněla.

Aby zahнала chmurné myšlenky, které se jí začaly zmocňovat, otevřela sprchový gel a přičichla k němu. Voněl příznačně po kiwi. Pak si umyla své dlouhé světlé vlasy, stejně husté jako Améliiny, akorát Marie si z nich na rozdíl od sestry nevyčesávala umné účesy. Z praktických důvodů si je stahovala gumičkou do ohonu. Teď si však dala práci, aby je vyfoukala dohladka. Nakonec vyndala z kufru své jediné šaty, které si s sebou vzala, květované s rozevlátou krátkou sukní. Když

se zkusmo zatočila před zrcadlem, byla vrcholně spokojená s tím, co v něm spatřila. I když k čemu všechna ta námaha? George má beztoho manželku.

Přesně v šest sešla do přízemí. Dětské hlasy ji nasměrovaly ke kuchyni. Raději zaklepala, aby jen tak nevpadla dovnitř. Dveře se prudce otevřely a před ní stála Sára. „Pojď,“ řekla a vzala ji za ruku. „Budeš sedět vedle Bena.“ Energicky ji zavedla na její místo.

Marie se posadila a teprve nyní si všimla mladé ženy, která ji zaujatě pozorovala. „Dovolte mi, abych se představila. Jmenuji se Marie Jaspersová. Pan Snyder říkal, že s vámi můžu pojít.“

Žena k ní přes stůl natáhla ruku. „Já jsem Muriel Snyderová. Srdečně vás u nás vítám. Míváme tu často mladé lidi na pobytu. Většinou jsou ale...“ zaváhala.

„Mladší, vidíte? Tak do třiceti let, že?“ zasmála se Marie.

„Ano, tohle jsem chtěla říct,“ připustila Muriel.

Marie přemýšlela, zda je to Georgeova žena nebo švagrová, když do místnosti vešel sám George v doprovodu světlovlasého muže. Byli ponořeni do vzrušeného rozhovoru, který ustal, když uviděli Marii. Mýlila se, anebo opravdu zahlédla v Georgeově pohledu obdiv? Všiml si mé proměny, zaznamenala s potěšením. Rovněž pohled jeho bratra prozrazoval uspokojení.

„Bene, to je Marie, naše pomocnice pro příští čtyři týdny. Pochází z Německa a možná děti trochu přiučí němčinu.“

„Moc mě těší,“ řekl Ben.

„Co jsi to říkal, miláčku?“ otázala se Muriel George anglicky.

„Moje žena neumí německy,“ sdělil George omluvně a přeložil svoje slova.

Marie se snažila skrýt zklamání. Moje žena! Neměla však možnost se tím moc trápit, protože si vedle ní sedl Ben a zasypal ji otázkami. Přitom se neustále usmíval. Připomínal jí jeho bratra, ale chyběla mu laskavá zdrženlivost. Při rozhovoru jí důvěrně položil dlaň na paži. Nebylo jí to nepříjemné.